

KÍNH VẠN HOA

1

Bây giờ, khi cầm trên tay tập sách này, hẳn bạn đọc đã biết đây là tập cuối cùng của bộ truyện Kính vạn hoa.

Tại sao nó là tập cuối cùng? Tại sao tập cuối cùng không phải là tập 48 hay tập 54? Có lẽ trước khi chia tay với bạn đọc, tác giả cũng cần có đôi điều giải thích. Giống như trong một buổi tiệc, trước khi khách khứa buông đũa và rời khỏi bàn ăn, người chủ nhà lịch sự không thể không nói đôi lời.

Tuy gọi là giải thích đôi điều, nhưng rõ ràng là tác giả buộc phải viết cả một tập sách mới mong nói hết, vì những điều muốn nói thực sự là rất đông dài, đôi chỗ phải ngừng lại để nhớ, đôi lúc còn phải ngừng lại để thở.

2

Khi tập đầu tiên của bộ Kính vạn hoa có tên là Nhà ảo thuật ra đời vào cuối năm 1995, nhiều người không tin bộ truyện sẽ kéo tới con số 10. Ông Nguyễn Thắng Vu, Giám đốc Nhà xuất bản Kim Đồng động viên tôi “Minh thấy cậu có thể viết được mười tập đấy”. Ông giám đốc thực bụng tin như thế hay đơn giản chỉ để truyền dũng khí cho tôi thì tôi không biết.

Riêng tôi, tôi chỉ biết cặm cụi viết. Tôi viết như một con ong. Như một con tằm. Con ong làm mật, con tằm nhả tơ. Còn nhà văn thì cho ra đời những tác phẩm. Đó là công việc, cũng là thiên chức của người cầm bút.

Tôi tâm niệm thế và tôi miệt mài viết, thực tình thì cũng không biết mình sẽ viết được bao nhiêu tập. Tôi cố không nghĩ ngợi đến những con số vì không muốn mình bị những áp lực không đâu.

Khi Kính vạn hoa ra tới tập thứ 10, ông Nguyễn Thắng Vu không giấu được niềm vui. Hình như hơn cả niềm vui nữa, cái mà ông bộc lộ là sự phấn khích.

Chẳng biết ông mua được ở đâu, hay đặt người ta làm một chiếc hộp nhựa trong suốt, đựng vừa vặn mười tập Kính vạn hoa và đem bày trong tủ kính ở Nhà xuất bản, khách nào tới cũng đem ra khoe.

Cái hào hứng hồn nhiên trẻ thơ nơi ông già đó đã động viên tôi nhiều hơn bất cứ một lời có cánh nào của ông.

Dù rằng tôi tự biết: trong sự hợp tác giữa tôi và nhà xuất bản trong việc khai sinh ra bộ Kính vạn hoa, có một điều chúng tôi thâm hiểu nhưng không ai nói ra. Ngoài mục đích đem đến nhiều tác phẩm hơn cho trẻ em, ở đây có một sự thách thức ngầm, một tự ái nghề nghiệp. Sự chiếm lĩnh của các bộ truyện nước ngoài trong thị trường sách thiếu nhi, khởi đầu là Tứ quái TTKG và về sau là Harry Potter, Animorphs, Stine đã là cú hích để cho bộ Kính vạn hoa bắt đầu và cố gắng đi trọn con đường mà nó đã chọn.

Khi bộ Kính vạn hoa ra tới tập thứ 12 thì tôi bắt đầu vững tin. Nhưng xem ra ông Giám đốc Nhà xuất bản còn vững tin hơn tôi. Ông dang rộng hai tay, không phải để ôm tôi mà để kết luận một câu xanh rờn “Minh tin rồi cuộc bộ sách có thể là thế này này”. Thoạt đầu tôi trở mặt ra, không hiểu ông muốn nói gì. Ông cười hóm hỉnh “Bộ Kính vạn hoa sẽ gồm 70 tập, dài bằng sải tay của mình”.

Nhà báo Phạm Chu Sa, cùng với Thúy Nga, Ngọc Cúc, Việt Hà và Lê Minh Quốc là những bạn bè đã theo dõi, động viên bộ truyện ngay từ đầu, thì phán chắc nịch “Tớ quả quyết bộ Kính vạn hoa sẽ dài 63 tập”. Tôi không hiểu Phạm Chu Sa lấy con số 63 kia ở đâu ra. Sau đó, khi giới thiệu bộ Kính vạn hoa

trên báo Thanh Niên, anh vẫn lặp lại con số đó một cách khẳng khái, cứ như thể chính anh là tác giả. Tôi tò mò “Con số 63 ở đâu ra thế?”. Phạm Chu Sa thản nhiên “Tớ tính theo... âm dương ngũ hành”. Tôi nhăn nhó “Đừng có mà phao tin bậy bạ. Tôi không thể viết nổi chừng đó tập đâu!”. Anh vỗ vai tôi, cười hề hề “Tớ phóng đại ra như vậy để cậu cố gắng phấn đấu đó mà”.

3

Con số 63 từ trên trời rơi xuống kia cho đến hôm nay đã bị thực tế chứng minh là trật lất. Con số 70 đầy mơ mộng của ông giám đốc Nhà xuất bản cũng không bao giờ trở thành hiện thực.

Không phải tôi không thể viết được đến các con số đó. Cố thì có thể được, mặc dù trong lãnh vực văn chương không phải lúc nào cũng nên cố. Tôi viết bộ truyện này ròng rã bảy năm trời không ngơi nghỉ. Nghề dạy nghề, kinh nghiệm sáng tác ngày càng dồi dào. Viết truyện liên hoàn, cũng giống như ta búng một đồng xu. Khó ở cái búng đầu tiên, còn nếu đồng xu đã có cái thế vững vàng rồi, nó sẽ tự lăn. Nhưng dù đồng xu sáng tạo của tôi có lăn ngon trớn tới đâu thì rồi đến một ngày đẹp trời nó cũng phải dừng lại.

Hôm nay chính là cái ngày đẹp trời đó.

4

Ngày đẹp trời, éo le thay, không phải do trời quyết định. Nó xảy ra từ một sự kiện hoàn toàn ngẫu nhiên.

Ngay từ đầu, tôi đã đặt tên cho bộ truyện của mình là Kính vạn hoa. Nhiều em nhỏ đã hỏi tôi “Tại sao chú lại đặt tên là Kính vạn hoa?”.

Câu trả lời rất đơn giản: vì kính vạn hoa là một đồ chơi của trẻ em. Thuở bé, tôi mê cái kính vạn hoa, và bây giờ, đã lớn, tôi vẫn mê thứ đồ chơi này. Nếu được bỏ phiếu, tôi sẽ không ngần ngại bình chọn ống kính vạn hoa là đồ chơi kỳ thú nhất của tuổi thơ, là quà tặng tuyệt diệu nhất mà người lớn đã nghĩ ra cho trẻ em. Hằng hà bông hoa lần lượt xuất hiện dưới tay mình, chỉ sau mỗi cái lắc nhẹ. Những cánh hoa không ngừng thay dáng, những sắc hoa không ngừng đổi màu, có tới hàng vạn, hàng triệu những bông hoa như thế, và tuyệt vời thay, không bông hoa nào giống bông hoa nào trong hàng vạn hàng triệu cái kia.

Tôi ao ước những tập Kính vạn hoa của mình cũng sẽ đem lại cho các độc giả nhỏ tuổi điều gì na ná như thế: Cứ lắc một cái, một câu chuyện mới lại hiện ra. Trong bài giới thiệu bộ truyện Kính vạn hoa trên báo Khăn Quàng Đỏ, nhà thơ Đỗ Trung Quân đã đặt nhan đề cho bài viết là “Những cú lắc”. Cái tên anh đặt mới hợp ý tôi làm sao!

Theo lẽ thông thường, tên của bộ sách đã là Kính vạn hoa thì các tập thuộc bộ sách sẽ không có tập nào được mang cái tên đó nữa. Cũng như ông bố đã trót mang tên này thì tên của những đứa con sẽ phải khác đi.

Nhưng tập 45 này tôi lại đặt tên là Kính vạn hoa. Dĩ nhiên tôi cũng có thể chọn một cái tên khác. Nếu muốn đánh dấu sự kết thúc của bộ truyện, tôi có thể đặt tên cho cuốn sách mà các bạn đang cầm trên tay là Cuốn sách cuối cùng. Thơ mộng hơn, có thể là Hoa lưu ly, hàm ý là “đừng quên tôi”...

Tuy nhiên, tôi đã không làm thế. Tôi vẫn chọn cái tên Kính vạn hoa. Có gì đâu, chẳng qua câu chuyện mà tôi sắp kể ra đây liên quan đến... cái kính vạn hoa.

Bảy năm trước, khi chọn cái tên này cho cả bộ sách, chưa bao giờ tôi nghĩ rằng sẽ có một ngày tôi viết

về cái kính vạn hoa. Hôm nay tôi có viết về nó, chỉ là một sự tình cờ.
Sự tình cờ lạ lùng đó đối với tôi như một phán quyết: Bộ truyện Kính vạn hoa như vậy là đã đi tới
chặng cuối cùng. Và như các bạn đã biết: ở tập 45.

5

Mọi chuyện bắt đầu vào cái hôm tôi bước vào tòa soạn báo Sài Gòn Giải Phóng, được cô văn thư trao
lại một lá thư.

Lá thư gấp tư, xé từ tập học trò ra, không có phong bì.

Tôi kẹp chiếc cặp bằng tay trái, tay phải mở thư, tò mò đọc:

“Kính gửi chú Nguyễn Nhật Ánh,

Ba đưa tụi cháu đến tìm chú có chuyện nhưng tiếc là không gặp. Chiều mai, đúng 5 giờ, tụi cháu sẽ trở
lại. Rất mong được gặp chú”.

Nội dung lá thư, nếu có thể gọi đó là lá thư, không có gì đặc biệt. Đây chỉ là lời nhắn lại. Hơn nữa, từ
trước đến nay, các độc giả nhỏ tuổi đến tòa soạn tìm tôi không phải chỉ một lần.

Tôi đọc những lời nhắn kia một cách bình thản, nhưng đến khi lướt mắt qua các chữ ký bên dưới,
miệng tôi bỗng há hốc.

Ở dưới lá thư là ba chữ ký ngoằn ngoèo, có kèm theo tên hân hoi, lần lượt là: Quý ròm, Tiểu Long và
Hạnh.

Vẻ mặt đột ngột dờ ra của tôi khiến cô văn thư phải chớp mắt:

- Có chuyện gì thế anh?

- Ờ, ờ... không có gì! - Tôi đáp và liếm đôi môi khô rang - Ai gửi thư này cho tôi thế?

- Khi này có ba em học sinh đến đây...

Tôi cắt ngang:

- Hai trai một gái phải không?

- Vâng. Cô gái xinh lắm, tóc dài, đeo kính cận...

- Còn hai cậu con trai thì một mập một ốm?

Tôi thở hắt ra khi nhìn thấy cái gập đầu của cô đồng nghiệp. Vậy là rõ: Ba em học sinh đến tìm tôi có
vóc dáng giống y như Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

6

Nói “giống y như”, có nghĩa ba em học sinh đó không thể là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

Tôi biết rõ từng chữ của Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh như biết rõ từng chữ của mình.

Chữ của nhỏ Hạnh tròn trịa và mềm mại, ngay hàng thẳng lối, dù viết trên giấy không kẻ dòng. Nét chữ
đẹp dễ và mực thước đó là nét chữ của một cô giáo tương lai. Dù chưa trông thấy chữ viết của nhỏ
Hạnh, có lẽ các độc giả của Kính vạn hoa cũng có cảm giác như tôi. Em Huỳnh Thị Kim Ngân ở số
nhà 260A đường Ấp Bắc, thành phố Mỹ Tho, viết thư cho nhỏ Hạnh, khuyên nhủ chân tình: “Chị Hạnh
ơi, xem truyện xong em biết chị rất thích ăn bò viên. Lúc nào chị xuống quê em chơi, em dẫn chị đi ăn
nhé. Nhưng chị đừng mở tiệm bán bò viên. Chị là “bộ từ điển biết đi”, mở tiệm bán bò viên thì uống
phí tài năng của chị lắm”. Em Phạm Phương Thanh ở số 61 ngõ 651, dốc Minh Khai, phường Thanh
Lương, quận Hai Bà Trưng, Hà Nội viết thư cho nhỏ Hạnh cũng không ngoài mục đích can ngăn: “Chị
Hạnh ơi! Sao chị mê món bò viên thế? Em chưa được nếm bao giờ. Chắc ngon lắm nhỉ? Em thấy anh

Quý nói đúng đây. Chị đừng làm chủ hiệu bò viên vì em thấy chị thích hợp với nghề cô giáo hay bác sĩ hơn - một nhà sử học hay khoa học cũng được”.

Nhỏ Hạnh xem qua những lá thư này, chỉ tủm tỉm cười, không nói năng gì. Tôi ngồi bên cạnh, tò mò nhìn nó, thú thực là không biết nên có ý kiến về những chuyện riêng tư như thế này hay không. Cuối cùng tôi quyết định không nói gì, dù sao trong nhóm Quý ròm, nhỏ Hạnh vẫn là đứa tôi tin tưởng nhất. Tôi biết nó thừa bản lĩnh để quyết định chính xác mình sẽ là ai sau này và tôi hoàn toàn tôn trọng quyết định của nó.

So với nhỏ Hạnh, chữ viết của Quý ròm là cả một sự đối nghịch. Nói cho công bằng, chữ Quý ròm đẹp mắt, bay bướm. Nhưng đó là cái đẹp của một bức tranh. Cái đẹp để ngắm chứ không phải để đọc.

Thoạt nhìn vào tập của Quý ròm, ai cũng công nhận là chữ đẹp. Nhưng đến khi đọc thì ai nấy đều bật ngửa: những con chữ của Quý ròm cứ móc vào nhau líu ríu, hết như các toa xe lửa, chính xác là như búi cỏ rối, muốn hiểu nghĩa phải vừa đánh vần vừa phỏng đoán đến toát mồ hôi. Trong tập của Quý ròm, chỉ có những chữ số là rõ ràng. Chẳng biết có phải vì vậy mà nó chỉ học xuất sắc các môn liên quan đến các con số như toán lý hóa hay không.

Tiểu Long người sao chữ vậy. Chữ của nó cục mịch nhưng nom vững chắc, rất nhiều nét đậm. Những con chữ to mập bò lổm ngổm trên trang giấy như đàn heo con. Nếu giàu tưởng tượng, người đọc có thể hình dung ra cảnh lũ heo con vừa đi vừa chen huých nhau, thậm chí có thể nghe thấy cả những tiếng ỉn ỉn khi chúng húc hặc giành nhau xuống hàng.

Những tuồng chữ vừa kể ra trên đây quá là quen thuộc với tôi. Chúng không giống chút gì với tuồng chữ trên lá thư cô văn thư tòa soạn vừa đưa ra.

7

Vả lại, thật khó tin là nhóm Quý ròm đi tìm tôi trong lúc này. Tôi nghĩ phải lâu lắm, tụi nó mới đủ can đảm gặp lại tôi. Tuần trước, khi cuộn băng cassette Nhà ảo thuật của hãng Saigon Audio phát hành, tụi nó đã rủ nhau trốn biệt. Tôi hoàn toàn thông cảm với sự mất tích đột ngột của tụi nó, và đoán chắc tình trạng bốc hơi này phải kéo dài ít nhất là một tuần lễ nữa.

Chuyện xảy ra cách đây ba tháng. Lúc đó, hãng Saigon Audio có ý định chuyển thể bộ Kính vạn hoa, trước tiên là tập 1 Nhà ảo thuật, thành băng cassette để đáp ứng nhu cầu của những em thích nghe chuyện nhưng chưa đủ sức đọc trực tiếp các trang sách. Đây là những em bé ở độ tuổi từ sáu đến tám, đang học khoảng từ lớp một đến lớp ba.

Khi cô Hồng Dung bên hãng ngỏ ý nhờ tôi tìm giúp vài em có thể lồng tiếng cho các nhân vật trong truyện, tôi nghĩ ngay đến các bạn trẻ của tôi:

- Nhờ chính Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lồng tiếng là hay nhất. Đây là chuyện của các em.

Không có gì thích hợp hơn khi các em tự lồng tiếng cho chính mình.

- Ô, tốt quá! - Cô Hồng Dung reo lên hớn hờ - Vậy anh dẫn các em tới ngay chỗ tụi tôi đi.

Văn phòng hãng Saigon Audio nằm trên đường Bến Hàm Tử, gần như ngay sau lưng nhà nhỏ Hạnh. Chiều, mới hai giờ, bốn chú cháu đã xăng xái kéo nhau đi. Bọn trẻ vui thích ra mặt. Tiểu Long cảm động đến mức khịt mũi suốt đường đi. Nhỏ Hạnh liên tục đẩy gọng kính trên sống mũi, mặc dù tôi thề là cái kính không hề trễ xuống một centimet nào. Quý ròm thì khỏi nói, nó luôn luôn đi vượt lên trước mọi người, rồi như nhận thấy mình nôn nao quá, nó cố tình đi tụt lại, nhưng chốc sau lại thấy nó đã ở phía trước.

Ngay cả tôi cũng không nén được hào hứng. Có lúc tôi muốn co cẳng chạy theo Quý ròm, nhưng rồi tôi kìm lại được. Dù sao tôi cũng là người lớn, không thể nhặng lên như bọn trẻ nếu không muốn người ta

cười cho.

8

Lúc ra đi khí thế là vậy, lúc trở về bốn chú cháu lếch thếch như bốn con gà rù.

Lý do: cuộc thử việc thất bại nào nê. Thất bại oái oăm này quả ra ngoài dự liệu của tôi. Tôi cứ đinh ninh lòng tiếng cho nhóm Quý ròm không ai xứng đáng hơn chính nhóm Quý ròm. Tôi tin thế, và bọn trẻ cũng tin thế.

Nhưng ngày hôm đó chúng tôi đau khổ nhận ra rằng không phải bao giờ sự thật cũng ăn khớp với niềm tin.

Giọng nhỏ Hạnh thì còn tạm tạm. Nhưng giọng của Tiểu Long và Quý ròm thì hồng lét bẻ bẻ. Hai tướng tới tuổi dậy thì, vỡ giọng lúc nào tôi không để ý, đến khi thu tiếng xong, mở ra kiểm tra thử, nghe ồm ồm như giọng ngỗng đực.

Trong khi Tiểu Long và Quý ròm mặt mày đỏ nhừ thì cô Hồng Dung, nhỏ Hạnh và tôi không nhin được, ôm bụng cười bò. Tôi cười đến chảy nước mắt, khiến Quý ròm đăm quạu. Mặt nó sầm xuống một đồng:

- Cháu và Tiểu Long đến đây đâu phải để tấu hài!

Tiểu Long không nói gì nhưng mặt nó cau lại, cứng như gỗ, còn mũi thì khịt khịt liên tục, cứ như thể có ai chơi ác nhét viên bi trong đó.

Cô Hồng Dung tìm cách an ủi bọn trẻ:

- Các cháu đừng buồn! Thế nào chúng ta cũng sẽ có dịp cộng tác với nhau.

Cô Hồng Dung bảo đừng buồn, bọn trẻ nom càng buồn hơn. Khù khờ như Tiểu Long họa may còn tin tưởng một ngày đẹp trời nào đó cơ may sẽ rớt trúng đầu nó nhưng thông minh như Quý ròm thì thừa biết rằng còn lâu tụi nó mới đủ can đảm quay trở lại chốn đau khổ này lần thứ hai.

Tiểu Long và Quý ròm bị loại, tất nhiên nhỏ Hạnh không bao giờ tham gia lòng tiếng một mình.

Bốn chú cháu thất thểu ra về giữa trưa nắng, tám cẳng chân như đeo đá, và như đôi khi vẫn xảy ra, con đường ngắn ngủn từ hãng Saigon Audio về nhà nhỏ Hạnh bỗng dưng đi hoài không hết.

9

Nỗi buồn mới qua được hơn hai tháng, ai nấy đang chờ cho nó nguôi ngoai thì đùng một cái, cuộn băng Nhà ảo thuật được phát hành.

Chui vào hiệu sách nào cũng nghe cuộn băng này phát ra rả, bọn Quý ròm biến luôn. Vì ngượng khi nhớ đến chuyện cũ cũng có, mà vì tự ái cũng có.

Bọn nhóc không bèn mắng đến các hiệu sách quen thuộc đã đành, còn trốn luôn cả tôi. Tình quái như nhỏ Hạnh và Quý ròm đương nhiên tụi nó biết thừa tôi đã thử sẵn ba cuộn băng để dành tặng tụi nó. Tôi là người lớn, đâu thềm để bụng những chuyện vặt vãnh. Có buồn cũng chỉ buồn một lúc rồi thôi. Hơn nữa, hai tướng Quý ròm và Tiểu Long vỡ giọng chứ tôi đâu có vỡ giọng.

Bọn Quý ròm không liên lạc với tôi đã một tuần và theo tính khí của tụi nó, tôi biết tình trạng này sẽ còn kéo dài thêm ít nhất là một tuần nữa, lúc đó bốn chú cháu mới có thể nói đến chuyện “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh”, theo như kiểu nói của Tiểu Long.

Cho nên, không có lý gì bọn trẻ đi tìm tôi trong lúc này. Các tác giả của bức thư mà tôi vừa nhận được dĩ nhiên là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh giả danh, không còn nghi ngờ gì nữa.

Đêm đó, tôi suy nghĩ rất lung. Năm giờ chiều mai chắc chắn tôi sẽ gặp nhóm Quý ròm giả. Cuộc gặp gỡ này không có gì đáng lo, tôi cũng tò mò muốn xem các cô cậu nghịch ngợm kia muốn gì ở tôi. Chuyện khiến tôi băn khoăn là chuyện khác. Đó là tôi phân vân không biết có nên cho bọn Quý ròm hay tin về cuộc gặp gỡ kỳ lạ chiều mai không. Gặp một bọn trẻ giả danh tụi nó mà không thông báo cho tụi nó biết cũng dở. Nhưng liên lạc với tụi nó trong “thời điểm tế nhị” này không biết tụi nó có vui vẻ không.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, tôi vùng dậy đi lại chỗ đặt máy điện thoại. Nhà Tiểu Long chưa gắn điện thoại, tôi chỉ có thể gọi cho nhỏ Hạnh hoặc Quý ròm. Nhỏ Hạnh học bài trên gác trong khi máy điện thoại đặt dưới nhà, bắt nó chạy lên chạy xuống tôi không nỡ.

Tôi quay số máy nhà Quý ròm, nghe tiếng nhỏ Diệp lạnh lót ở bên kia đầu dây:

- A lô, cháu là Diệp. Xin lỗi, chú cần gặp ai ạ?

Tôi cười:

- Chú biết cháu là Diệp rồi, khỏi cần “quảng cáo”! Chú là...

- A, chú cũng khỏi cần phải “quảng cáo”! - Nhỏ Diệp reo lên - Cháu nhận ra rồi! Chú là chú Ánh!

Nhỏ Diệp cười hích hích trong máy, giọng cười lém lỉnh không thua gì Quý ròm. Đúng là anh nào em nấy! Nhưng thoát một cái, giọng nó đã chuyển qua phụng phịu:

- Chú xấu lắm nghen! Những tập Kính vạn hoa gần đây, chú toàn viết về các anh chị lớn, chẳng nhắc gì đến cháu. Bộ chú quên cháu rồi sao?

- Đừng trách oan chú như thế chứ! - Tôi giật mình, cố vất óc để kể công trạng - Ồ, ờ, hình như trong tập Gia sư vừa rồi chú có viết về cháu mờ!

- Trong tập đó cháu xuất hiện có chút xíu hà! - Giọng nhỏ Diệp giận dỗi - Chú lại tả cháu lắm lét như tên trộm gà, còn bị bọn nhóc Quỳnh Dao ném suýt u đầu nữa chứ! Cháu không chịu đâu!

Chỉ nghe giọng nói, tôi hình dung được nhỏ Diệp đang vùng vằng ở bên kia.

- Thôi, được rồi! - Tôi cười giả lả, giọng cố làm ra vẻ hào phóng - Những tập sắp tới, chú sẽ viết về cháu nhiều hơn, thậm chí có tập cháu sẽ được làm công chúa nữa cơ đấy. Bây giờ thì cháu cho chú gặp anh Quý một chút!

10

Tôi tưởng Quý ròm sẽ từ chối nói chuyện với tôi.

Nhưng tôi đã lầm. Quý ròm không những không ngăn gặp tôi, mà vừa nhắc ông nói lên nó đã tuôn một tràng:

- Chào chú! Chú khỏe không? Máy hôm nay chú đi chơi đâu mà tụi cháu gọi hoài không gặp? Chú nhớ chị nào trông nhà giùm thế?

Thằng nhóc hỏi dồn dập khiến tôi không biết đường nào trả lời. Lại hỏi toàn những chuyện gì nghe lạ hoắc lạ hươ.

Tôi ngạc nhiên đáp:

- Máy hôm nay chú vẫn ở nhà mà.

- Ở nhà đâu mà ở nhà! - Quý ròm dường như không tin tưởng tôi tẹo nào, giọng nó kéo dài ra - Cháu và Hạnh thay phiên nhau gọi, chẳng thấy chú đâu, chỉ có chị nào đó nhắc máy.

Tôi nhíu mày:

- Làm gì có chị nào! Chắc tụi cháu gọi nhầm số hay sao ấy chứ!

- Nhầm sao được! Cháu nghe máy cassette nhà chú đang mở cuộn băng Nhà ảo thuật rõ mồn một mà.

Trong nhà tôi quả có mấy cuộn băng Nhà ảo thuật thật, và thỉnh thoảng tôi vẫn mở ra nghe. Tôi đã định

không nhắc đến chuyện cuộn băng, nhưng Quý ròm đã đề cập trước, tôi chẳng phải úy kị nữa:

- Đúng là chú thường nghe cuộn băng này. Nhưng điều đó không có nghĩa là trong nhà chú có thêm một ai.

Tôi nghe tiếng tắc lười trong ống nghe, đoán Quý ròm đang bút sắp đứt cả tai, vội hỏi:

- Thế chị đó nói gì với tụi cháu?
- Chị đó cũng nói giống y như chú. Chỉ bảo tụi cháu gọi nhầm số.
- Thấy chưa! - Tôi kêu lên đắc thắng.

Nhưng Quý ròm đã nhanh chóng làm tôi cụt hứng. Nó thần nhiên:

- Cháu chưa thấy gì cả! Biết đâu chú chẳng dặn chị ấy nói như thế!
- Trời ơi là trời! - Tôi vò tung mái tóc - Sao cháu có thể nghĩ ra được câu chuyện lạ lùng như thế hả trời!
- Có gì đâu mà lạ lùng hở chú? - Mặc tôi la trời, Quý ròm vẫn tỉnh rụi - Nếu chú đã quyết không muốn gặp tụi cháu thì chuyện gì lại không thể xảy ra.

Quý ròm làm tôi chưng hửng:

- Ai bảo thế? Tại sao chú không muốn gặp tụi cháu?
- Chắc, thì tại vì chú sợ bọn cháu ngượng về chuyện cuộn băng chứ còn tại sao!

Hóa ra tụi nó đã đi guốc vào bụng tôi, cái bọn nhóc ranh mãnh này! Tôi định ninh tụi nó sẽ trốn tôi bét nhất là nửa tháng, những ngày qua tôi cố giúp đỡ tụi nó bằng cách không ngó ngang gì tới số máy nói của nhỏ Hạnh và Quý ròm. Không ngờ tụi nó lại chủ động gọi cho tôi.

Tôi thở một hơi dài:

- Thực tình chú có ý nghĩ đó thật. Nhưng chắc chắn chú không tránh mặt nếu tụi cháu gọi tới.

Tôi chép miệng, và nói bằng giọng nảo nuốt đến đá cũng phải mềm lòng:

- Chú nói vậy, cháu tin không?
- Cháu tin! - Quý ròm đáp, rồi nó ngập ngừng nói thêm - Nhưng nếu thế thì... lạ thật!

Một tia chớp bỗng xẹt ngang đầu tôi:

- Số điện thoại của chú hiện nay là số máy mới, có khi tụi cháu gọi nhầm số thật cũng nên. Tụi cháu gọi số mấy?

Sau khi nghe Quý ròm đọc số, tôi giơ hai tay lên trời và hét lớn đến mức nhà bác học Archimède nếu sống lại chắc cũng phải xám mặt vì ghen tị:

- Lạ chúa! Đúng là nhầm số thật rồi, ông tướng con ơi! Số cuối cùng là số 4 chứ không phải số 1!

11

Tôi cười trừ, khi cả hai đã bình tĩnh:

- Chú cứ nghĩ sẽ không gặp tụi cháu ít nhất là một tuần lễ nữa!
- Lẽ ra là vậy, nếu tụi cháu không trót nhận lời trông coi Câu lạc bộ Kính Vạn Hoa giùm chú! - Quý ròm làu bàu - Tụi cháu còn phải nhận thư và trả lời bạn đọc nữa chi!
- Vậy là tốt! - Tôi hoan hỉ nói - Đề tưởng thưởng cho tinh thần trách nhiệm của tụi cháu, chú sẵn sàng tiết lộ một tin tức cực kỳ hấp dẫn. Chiều mai...

12

Chiều hôm sau, trời tù mù, đùng đục như quét một lớp chì. Báo đài đưa tin có áp thấp nhiệt đới. Mây

xám xịt, trĩu xuống như muôn chạm các nóc nhà cao tầng nhưng không khí thì mát mẻ, dễ chịu. Ngược lại với thời tiết bên ngoài, cái ghế tôi ngồi hôm nay sao giống cái lò than kinh khủng. Tôi ngồi làm việc cứ nhấp nha nhấp nhồm. Càng gần đến giờ hẹn tôi càng thấy nôn nao. Tôi liếc đồng hồ đến lần thứ tám thì cô văn thư gọi lên phòng:

- Anh xuống đi! Ba em học sinh hôm qua đến rồi.

Tôi xếp giấy tờ vào cặp và lật đặt bước ra khỏi phòng, rảo bước xuống cầu thang. Đang ngồi chờ tôi trên chiếc ghế nệm dài ở phòng khách là ba em học sinh mặt mày nom sáng sủa, pha chút láu lỉnh.

Tôi vừa xuất hiện, chưa nói tiếng nào, như đã đoán ra, cả ba đồng loạt đứng dậy:

- Chào chú ạ.

Khi các em ngồi, tôi không có ấn tượng gì đặc biệt. Nhưng khi đứng lên, các em khiến tôi trở mắt sững sờ. Các em trông giống các nhân vật Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh mà tôi mô tả lạ lùng. Còn giống hơn cả Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh bằng xương bằng thịt.

Tôi chỉ tay vào cô bé:

- Cháu là...

Cô bé mỉm cười, ánh mắt tinh nghịch lóe lên sau tròng kính:

- Dạ, cháu tên Khánh Ly.

Hai ông nhóc cũng vội vã tự giới thiệu:

- Còn tụi cháu là Đức Long và Quý Hồ ạ.

Đức Long có thân hình rắn chắc và làn da rám nắng của dân chơi thể thao, tóc cắt ngắn, mỗi khi cười bày ra hàm răng to khỏe và trắng bóng. Còn Quý Hồ hoàn toàn ngược lại, còm nhòm còm nhom, mặt mày lém lỉnh, đôi môi liên tục mấp máy, vẻ như luôn sẵn sàng tuôn ra những lời bông đùa nghịch ngợm.

13

Căng-tin cơ quan nằm tuốt trên lầu ba nên tôi rủ các em ra quán nước cạnh tòa soạn.

- Thế nào? - Khi chủ quán đem nước ra đặt trước mặt mỗi người, tôi nheo mắt nhìn các vị khách đặc biệt, hăng giọng - Gặp chú có chuyện gì đây? Sao lại ký tên trong thư là Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh?

- Tụi cháu gặp chú cũng vì chuyện này đó chú! - Quý ròm, à quên, Quý Hồ nhanh nhẩu đáp.

- Vì chuyện này? - Tôi ngạc nhiên.

- Vâng ạ! - Khánh Ly nhỏ nhẹ tiếp lời, vừa nói vừa đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi y như... nhỏ Hạnh - Chả là cách đây một tuần tụi cháu đăng ký tham gia sinh hoạt ở Câu lạc bộ sáng tác báo Khăn Quàng Đỏ...

Tôi lặng im nghe, vẫn chưa đoán ra các bạn trẻ này định dẫn tôi tới đâu:

- ...Vừa thấy tụi cháu đi chung, các bạn trong câu lạc bộ đã xúm xít thì thảo với nhau. Đến khi biết tên của Quý Hồ và Đức Long, các bạn liền hỏi ngay tụi cháu có quen biết gì với chú không...

Tôi như hiểu ra, liền gật gù cắt ngang:

- Chắc chắn các cháu bảo là có quen?

- Vâng ạ! - Khánh Ly ngượng ngập - Không những khoe là quen biết chú mà bạn Quý Hồ còn nhận mình chính là Quý ròm trong truyện chú viết.

Tôi nhìn Quý Hồ, thấy nó tủm tỉm cười, chẳng lộ vẻ gì áy náy. Tôi đưa mắt sang Đức Long:

- Thế còn cháu?

Mặt Đức Long lúc này giống như quả cà chua chín. Nó áp ứng:

- Cháu cũng thế ạ. Cháu bảo cháu chính là... Tiểu Long.

Tôi liếc Khánh Ly, chưa kịp hỏi, nó đã thật thà khai báo:

- Cháu không muốn mạo nhận nhỏ Hạnh chút nào nhưng hai bạn Quý Hồ và Đức Long đã lỡ nói dóc rồi, cháu không còn cách nào khác là đành phải... nói dóc theo ạ.

- Tức là cháu cũng tự nhận mình chính là nhỏ Hạnh?

Khánh Ly nhìn đi chỗ khác:

- Thì thế chứ sao ạ.

Quý Hồ bắt thần vọt miệng tố cáo:

- Chú ơi, bạn Khánh Ly còn tặng chữ ký nữa đó!

- Cái gì? - Tôi giật thót - Tặng chữ ký? Tặng cho ai?

- Tặng cho những bạn hâm mộ “nhà thông thái” Hạnh ở trong truyện Kính vạn hoa chứ còn tặng cho ai hả chú!

Khánh Ly quay phắt sang cậu bạn ròm:

- Bạn cũng thế thôi! Bạn cũng nhận xằng là Quý ròm rồi tặng chữ ký lung tung mà bây giờ lại đi méc!

Đức Long khịt khịt mũi (y như Tiểu Long):

- Thôi đừng gây gổ nữa! Hôm đó ngay cả mình cũng tặng mấy chục chữ ký chứ ít gì! Vấn đề bây giờ là... là...

Tôi dán mắt vào Đức Long, không rõ nó kém khoa ăn nói thật hay cố tình bắt chước “ngốc tử” Tiểu Long mà nó cứ “là, là” cả buổi vẫn không thể nào diễn đạt được ý nghĩ trong đầu.

Khánh Ly đỡ lời cho bạn:

- Sở dĩ tụi cháu liều mạng đến tìm chú chính là mong chú thương tình giải vây giúp cho tụi cháu...

14

Đúng lúc đó, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh lò dò từ bãi gửi xe đi lại.

Đã được tôi thông báo trước về cuộc gặp gỡ này nhưng khi lại gần, phát hiện ra hình dáng của những kẻ giả mạo, ánh mắt tụi nó dường như không giấu được vẻ kinh dị.

Quý ròm khề chào tôi, lễ phép:

- Nếu chú bận tiếp khách, tụi cháu sẽ ngồi đợi.

Nói xong, nó cùng Tiểu Long và nhỏ Hạnh ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh.

Bọn Quý Hồ cũng kinh ngạc không kém trước sự xuất hiện của nhóm Quý ròm.

Đức Long liếc sang chỗ bọn trẻ mới đến rồi quay lại nhíu mày hỏi tôi:

- Ai thế chú?

Tôi chưa kịp trả lời, Quý Hồ đã thúc cùi tay vào hông bạn, ra vẻ hiểu biết:

- Cũng là một bọn nhóc giả mạo đến cầu cứu chú Ánh giải vây giúp chứ ai!

Tôi lướt mắt qua các gương mặt thấp thỏm của Khánh Ly, Quý Hồ và Đức Long, mỉm cười:

- Trông thấy ngoại hình của các cháu, lại nghe hai cái tên Đức Long và Quý Hồ, bất cứ ai cũng có thể nhầm là nhóm Quý ròm. Chuyện đó rất bình thường, có gì mà phải cầu cứu chú?

Đức Long liêm môi:

- Nhưng tụi cháu đã lỡ... tặng chữ ký.

- Suýt tặng ảnh nữa ạ! - Quý Hồ láu táu bổ sung - Các bạn đó xin cả ảnh, may mà tụi cháu không có sẵn, nếu có dám tụi cháu cũng đem ra phân phát luôn rồi.

Bọn Quý ròm ngồi bàn bên cạnh tò mò lắng nghe, tới lúc này, như không nhận được. Quý ròm nhìn lên

trời, nói bằng quơ:

- Đúng là thỏ đội lốt hùm!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi, phụ họa:

- Nhưng đến phút chót lại thò đuôi thỏ!

Phản ứng của bọn Quý ròm thực tình là ra ngoài tiên liệu của tôi. Tôi trừng mắt quay sang tụi nó, thấy nhỏ Hạnh ngồi che miệng tùm tùm, liền thở phào. Chắc là tụi nó muốn trêu bọn nhóc giả mạo này thôi chứ không phải tức giận thực sự.

Quả nhiên, nghe bọn Quý ròm xiên xỏ, Quý Hồ nóng mặt trả đũa ngay:

- Có tới sáu con thỏ đội lốt hùm chứ đâu phải ba con. Hi hi, nhưng dù sao thì ba con này trông vẫn giống hơn ba con kia nhiều!

Đức Long nhếch mép:

- Nếu tưởng đưa tay lên quẹt mũi mà giống Tiểu Long thì bọn này bắt chước xem còn giống hơn.

Ý nó muốn châm chọc cái động tác quẹt mũi của Tiểu Long vừa rồi. Nói xong, nó đưa tay lên quẹt mũi lia lịa, vừa quẹt vừa khịt khịt như muốn chọc quê đối phương.

Tôi ngồi chứng kiến cái hoạt cảnh đó, bụng không biết nên cười hay nên khóc. Đang chờ nghe xem bọn Quý Hồ nhờ tôi chuyện gì, tự nhiên Quý ròm và Tiểu Long nhảy vào phá bình khiến mọi thứ chẳng đâu vào đâu.

- Thôi, thôi, - Tôi rồi rút xua tay - các cháu đừng gây gổ nữa. Nào, Khánh Ly nói cho chú nghe tiếp đi nào!

15

- Nếu chuyện chỉ có vậy thì tụi cháu đâu cần phải tức tốc đi tìm chú. Đằng này, các bạn đó bảo là thỉnh thoảng chú vẫn ghé chơi đặng Câu lạc bộ, và hình như sắp tới chú sẽ đến nói chuyện thì phải! - Khánh Ly càng nói mặt mày càng giống quả táo phôi khô - Nếu quả thật như vậy thì tụi cháu sẽ... sẽ... bị ê mặt mất.

- Gieo gió thì gặt bão, còn trách ai!

Tôi giả vờ không nghe câu bình phẩm cố làm ra vẻ lảm bảm của Quý ròm, nhìn thẳng vào mắt Khánh Ly, tặc lưỡi hỏi:

- Thế các cháu muốn chú giúp bằng cách nào?

Quý Hồ gãi đầu, rụt rè:

- Một là chú đừng bao giờ đến Câu lạc bộ sáng tác của báo Khăn Quàng Đỏ nữa...

Tôi chưa kịp có ý kiến, ở bên cạnh Quý ròm đã cười hi hi:

- Nếu là Quý ròm thật thì chẳng bao giờ lại đưa ra một đề nghị ngô nghê như thế. Chú Ánh không đến Câu lạc bộ chẳng lẽ các bạn đó không biết đi tìm chú Ánh để hỏi cho ra lẽ chắc?

Giọng Quý ròm đúng là thứ giọng xóc hông. Nhưng kệt nổi, lý lẽ của nó lại quá xá vững chắc nên Quý Hồ dù giận tím mặt cũng cố dần lòng, gật gù:

- Cũng có lý!

Đối phương thừa nhận “cũng có lý” là đã nhân nhượng lắm rồi, nhưng Quý ròm vẫn chưa chịu thôi.

Hết cười hi hi, nó lại cười hê hê:

- Có lý đứt đuôi đi rồi chứ “cũng” cái củ khoai lang gì nữa! Bọn này làm biếng không thèm suy nghĩ chứ nếu chịu động não thì chẳng thua gì Quý ròm hay nhỏ Hạnh đâu đấy!

Quý ròm đúng là... Quý ròm! Cái miệng huênh hoang của nó khiến đám nhóc kia tức muốn xịt khói lỗ tai. Đức Long quay sang nhìn Quý ròm trừng trừng, có cảm giác lúc này nó chẳng có ao ước nào hơn

là làm sao cho cái thằng ròm bép xép kia trúng gió méo miệng quách đi cho rồi.

Tôi buộc phải cứu vãn tình thế bằng cách nhìn bọn Quý ròm, nhăn nhó:

- Các cháu ngồi yên đợi chú không được hay sao?

Câu nói của tôi nếu nghe kỹ không giống câu mệnh lệnh lắm. Nó có hơi hướm của một câu năn nỉ hơn.

16

Điều thứ hai bọn Quý Hồ yêu cầu tôi, nếu tôi không thể thực hiện được điều thứ nhất, là hãy có bất kỳ ai hỏi tôi rằng tại nó có phải là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh trong bộ truyện Kính vạn hoa của tôi không thì tôi phải... ráng xác nhận là “chính phải”.

Tất nhiên tôi hiểu khó khăn của bọn nhóc trước mặt. Chúng đã trót ba hoa quá trớn. Chúng đã lỡ leo lên lưng cọp. Đã vậy, chúng không thể biến đi đâu, đảng nào hằng tháng cũng phải mò đến Câu lạc bộ để sinh hoạt. Nếu tôi không ra tay “cứu vớt” chúng, chúng sẽ chìm lỉm dưới “vũng lầy dư luận”.

Nhưng tôi lại không thể làm theo yêu cầu của bọn Quý Hồ. Tôi không thể tuyên bố chúng là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh trong khi bọn Quý ròm còn sống sờ sờ ra đó; không những sống sờ sờ mà lúc này còn đang ngồi sát rạt bên tôi và chong mắt theo dõi cuộc thương lượng với vẻ xét nét không giấu giếm.

- Cả điều này nữa, chú cũng không làm được! - Cuối cùng, tôi trầm ngâm đáp.

Câu trả lời của tôi quét lên mặt bọn Quý Hồ một màu xanh dờn.

Tôi thấy đôi vai vạm vỡ của Đức Long run lên:

- Thế thì chết tại cháu rồi!

Tôi buông một tiếng thở dài, không biết phải nói gì. Nếu có người nào có thể mở miệng trong lúc này thì người đó chính là Quý ròm. Nó tặc tặc lưỡi:

- Biết chết đúng lúc cũng có thể kể là một cái chết đẹp!

Giọng nói của Quý ròm ra chiều an ủi nhưng mặt nó lại tươi hơn hớn.

Khánh Ly nhìn tôi, mặt se lại như đau thương:

- Tại cháu không còn cách nào hờ chú?

Tôi nghĩ là không còn cách nào nhưng không nở thốt ra miệng.

- Còn một cách! - Quý ròm đột ngột nói.

Ba cái đầu đồng loạt quay về phía Quý ròm, nếu không tính thêm cái đầu của tôi.

- Hằng TFS chuẩn bị chuyển bộ truyện Kính vạn hoa thành phim nhiều tập! - Quý ròm nói, cố làm ra vẻ khoan thai - Sáng chủ nhật này, tại Nhà Thiếu nhi thành phố, họ sẽ tổ chức tuyển diễn viên cho bộ phim.

Tôi có biết tin này, nhưng thấy nó chẳng ăn nhập gì đến câu chuyện trước mắt, không hiểu tại sao Quý ròm lại nêu ra.

- Thế thì sao? - Quý Hồ thô lỗ mắt, chắc nó thắc mắc không kém gì tôi.

- Các bạn nên đến đó tham gia thi tuyển!

Quý ròm vừa dứt câu, Tiểu Long đã gật gù phụ họa:

- Với ngoại hình như các bạn, khả năng trúng tuyển chắc chắn đến 99%.

Tới đây thì tôi bắt đầu mang máng hiểu ra ý đồ của bọn Quý ròm. Trong khi đó, Đức Long, Khánh Ly và Quý Hồ vẫn thộn mặt ngơ ngác. Nom chúng bối rối như những kẻ lạc đường.

- Như thế này này! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, ôn tồn giải thích - Một khi các bạn đã được đạo diễn chọn đóng vai Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh trong bộ phim Kính vạn hoa...

Đang nói, nhỏ Hạnh bỗng ngưng ngang. Chắc nó cố ý làm thế để bọn nhóc trước mặt hồi hộp chơi! Tôi

nghe bụng và kín đáo liếc bọn Quý Hồ, thấy đứa nào đứa nấy môi mím chặt, mắt đóng đinh vào mặt nhỏ Hạnh, tư thế im lìm, bất động như không phải đang chờ nghe mà đang rình rập để tóm bắt từng lời của đối phương.

- Lúc đó... - nhỏ Hạnh mỉm cười tiếp - việc các bạn tự xưng mình là Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh sẽ không bị ai nghi ngờ, hoặc ít nhất cũng không bị ai bắt bẻ nữa.

Một tiếng “bốp” thình lình vang lên. Đó là tiếng Quý Hồ vỗ đùi. Người nó bắn vọt lên khỏi ghế như pháo thăng thiên:

- Tuyệt... t... u... y... ề... t! Ui da!

Chữ “tuyệt” được thốt ra trên không, còn chữ “ui da” thốt ra khi người Quý Hồ rơi trở lại xuống ghế đánh “huych” một cái như trời giáng.

Quý ròm nheo mắt ngó Tiểu Long:

- Ai là người đầu tiên nghĩ ra ý tưởng tuyệt vời này hử mập?

Tiểu Long hấp háy mắt:

- Mà chứ còn ai!

Quý ròm gục gặc đầu:

- Một người nếu chịu suy nghĩ thì chuyện to như con voi cũng trở thành nhỏ như con kiến, mà thấy có đúng không?

- Rất đúng! - Tiểu Long vuốt theo - Cho nên mà rất phục mà?

Quý ròm thở dài, mặt buồn rười rượi:

- Không phục cũng không được, đành phải phục chứ biết sao!

Bọn Quý Hồ biết đối phương kẻ tung người hứng cốt châm chọc mình, nhưng lúc này không hiểu sao tụi nó không cảm thấy tức tối như khi nãy. Thậm chí, tụi nó lại đâm ra có thiện cảm với ba đứa nhóc tinh quái này.

Quý Hồ đứng dậy, nhe răng cười khi khi:

- Cả tụi này nữa! Tụi này cũng rất khâm phục và cảm ơn sáng kiến của bạn. Chủ nhật tới, tụi này nhất định sẽ có mặt ở Nhà Thiếu nhi thành phố!

Tôi vỗ vai bọn nhóc trước khi chia tay:

- Chú hoàn toàn tin tưởng vào sự thành công của các cháu!

17

Còn lại bốn chú cháu, tôi quay sang Quý ròm:

- Thư đọc giả gửi về cho tụi cháu đã có thể chắt thành núi rồi đấy.

Quý ròm gãi đầu:

- Cho nên tụi cháu không thể biến lâu hơn được. Chú cất thư ở đâu?

- Ở nhà. Bây giờ các cháu cùng về với chú.

Nhưng tôi vừa dợm đứng lên, Quý ròm đã gọi giật:

- Gượm đã chú! Còn chuyện này nữa!

Tôi ngạc nhiên nhìn Quý ròm, ánh mắt ra ý hỏi.

Nhưng nó chẳng buồn nói tiếp mà lại nhìn lại tôi.

Tôi buộc phải lên tiếng:

- Chuyện gì sao cháu không nói?

- Chuyện... chuyện...

Từ khi quen biết Quý ròm, tôi không nhớ đã có lần nào nhìn thấy nó ấp úng. Không nhìn thấy đã đành,

thậm chí tôi không thể hình dung nổi điều đó. Quý ròm mà áp ứng cũng kỳ quặc như Tiểu Long thao thao bất tuyệt vậy. Nhưng bây giờ thì nó khiến tôi sững sốt quá mức. So với thằng Quý ròm mồm mép như tép nhảy cách đây năm phút, dường như trước mặt tôi là một thằng Quý ròm khác.

- Chuyện gì sao cháu không nói? - Tôi tròn mắt, lặp lại câu hỏi.
- Chuyện chị Thơ Hoa! - Tiểu Long vọt miệng đáp thay bạn.
- Chị Thơ Hoa là ai?
- Là cô gái ở trong nhà chú đó.
- Cô gái nào? - Tiểu Long làm tôi chưng hửng, nhưng rồi tôi chợt nhớ ra - À, là cô gái mà các cháu gọi nhầm số ấy hờ?

Quý ròm cụp mắt xuống:

- Chính là chị ấy.
- Thì sao? - Tôi tiếp tục giương mắt ếch, cảm thấy bọn nhóc hôm nay là lạ sao ấy.

Quý ròm gãi cổ (nếu tôi nhớ không lầm khi nãy nó vừa gãi đầu xong):

- Sáng nay cháu đã gọi lại cho chị Thơ Hoa.

Tôi nheo mắt:

- Lần này thì không phải gọi nhầm chứ?
- Lần này thì cố tình.
- Để xin lỗi?
- Vâng, để xin lỗi.

Tôi đặt tay lên vai Quý ròm:

- Nếu là chú, chú cũng sẽ làm thế.
- Nhưng...
- Nhưng sao?

Sau khi gãi đầu và gãi cổ, Quý ròm không biết gãi vào đâu nữa. Nó xoa hai tay vào nhau:

- Sáng nay máy cassette nhà chị Thơ Hoa lại mở cuộn băng Nhà ảo thuật.

Thật tôi chưa từng thấy câu trả lời nào vu vơ hơn cái câu tôi vừa nghe. Vì vậy tôi không nói gì. Tôi biết tiếp theo câu vu vơ đó sẽ có những câu ít vu vơ hơn.

Tôi đoán đúng, nhưng lần này người lên tiếng là nhỏ Hạnh. Nó tùm tùm:

- Thế là Quý không nhìn được, liền khoe mình chính là nhân vật Quý ròm trong truyện.

Tôi liếc Quý ròm, thấy mặt nó chuyển đủ bảy sắc cầu vồng.

Tay tôi vẫn còn ở trên vai nó. Tôi nhíp những ngón tay, mỉm cười:

- Nếu là chú, chú cũng sẽ làm như thế.

Tôi tặc tặc lưỡi:

- Nhưng chắc là chị Thơ Hoa nào đó không tin lời cháu?

18

Lần này thì tôi đoán sai. Mặt Quý ròm rạng lên, sự liến thoắng nhanh chóng trở về trên môi nó:

- Tin chứ ạ. Chị ấy tin ngay tắp lự. Cháu bảo cô bé hôm trước gọi nhầm số chính là nhỏ Hạnh trong truyện, chị ấy cũng không hề nghi ngờ mảy may. Chị ấy chỉ nói “Vui quá”.
- Thế là hai bên làm quen với nhau?
- Vâng.

Tôi vẫn chưa thấy câu chuyện có gì trầm trọng đến mức Quý ròm phải giữ chân tôi lại:

- Thế sau đó thì sao?

- Sau đó cháu bảo là hôm nào cháu sẽ kêu Tiểu Long gọi điện thoại cho chị Thơ Hoa. Chị Thơ Hoa đã nghe được giọng nói của cháu và nhỏ Hạnh, còn Tiểu Long thì chưa.
Tôi không hỏi nữa nhưng về mặt tôi cho biết là tôi đang chờ nghe tiếp phần tối hậu. Quý ròm khẽ liếc tôi một cái rồi khụt khịt mũi và nói bằng giọng thật chậm, cứ như thể nó đang nhai từng tiếng:
- Cháu còn hứa... cháu sẽ... tặng cho chị vài cuốn sách có chữ ký và lời đề tặng của chú...

19

Ngày chủ nhật tới quá nhanh làm tôi tạm gác chuyện cô gái Thơ Hoa.
Sáng hôm đó là một buổi sáng tuyệt đẹp. Trên nền trời xanh biêng biếc, từng cụm mây trắng lững lờ trôi nom chẳng khác những cánh buồm đang bồng bềnh trên mặt biển.
Dọc con đường lá me rắc vàng trên tóc, chim kêu ríu rít bên tai, tôi và Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh chẳng lòng nào phóng xe vội vã. Nên khi bốn chú cháu tới nơi, hội trường Nhà Thiếu nhi thành phố đã đông nghẹt người.
Nếu không có nhân viên của ban tổ chức dẫn đường, chắc chúng tôi không tài nào chen chân vô lọt.
Chương trình hôm nay gồm có ba phần: Phần thứ nhất là các cuộc thi viết, vẽ và trả lời các câu đố chung quanh bộ truyện Kính vạn hoa dành cho tất cả bạn trẻ có mặt. Phần thứ hai, các diễn viên nhí của đội kịch Tuổi Ngọc sẽ diễn trích đoạn hai vở kịch Những con gấu bông và Hoa tí muội do đạo diễn Lê Cường chuyển thể và dàn dựng từ bộ truyện này. Cuối cùng là phần chính yếu: các thí sinh ứng tuyển vào các vai Quý ròm, Tiểu Long, Hạnh sẽ lần lượt bước lên sân khấu thực hiện các yêu cầu của Hãng phim truyền hình TFS.
Đây là chương trình tổng hợp nên thành phần ban tổ chức ngoài Hãng phim TFS, còn có sự tham gia của Nhà văn hóa Thanh niên và Nhà Thiếu nhi thành phố.
Phong, thủ lĩnh nhóm du khảo Mèo Rừng thuộc Nhà văn hóa Thanh niên cũng có mặt trong ban tổ chức. Lúc nhìn thấy chúng tôi, Phong gật đầu:
- Chào chú!
Rồi quay sang bọn Quý ròm, Phong cười cười:
- Chúc mừng trước nghen! Các em đi thi thi giải nhất coi như ở trong túi rồi còn gì!
Phong có vẻ bận rộn với nhiệm vụ nên trêu xong một câu, không đợi bọn Quý ròm trả lời, cậu ta đã vọt mất.
Quý ròm ngó theo thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng, làu bàu:
- Toàn nói mò! Bọn này đi chơi chứ đâu phải đi thi!
Bọn Quý ròm không có ý định tham gia cuộc thi tuyển diễn viên thật. Thất bại ê ẩm với hãng Saigon Audio trong vụ lồng tiếng lần trước đã khiến tụi nó cụt hứng.
Nhưng đến khi đứng đầu nhóm Quý Hồ, Đức Long và Khánh Ly thì tụi nó lại không giữ được quyết tâm của mình.

20

Nhóm Quý Hồ ngồi ở dãy ghế ngay phía sau dãy ghế của chúng tôi, lúc chen nhau vào chỗ vì quá đông người nên chúng tôi không nhìn thấy. Nhóm Quý Hồ cũng không phát hiện ra chúng tôi ngay.
Chỉ đến khi Phong cất tiếng hỏi thăm chúng tôi thì tụi nó mới “ồ” lên.
Khánh Ly ngả đầu tới trước, mừng rỡ:

- Chào chú! Chào các bạn!
Đức Long toét miệng cười:
- Hóa ra chú và các bạn cũng đến đây.
Hai câu nói của Khánh Ly và Đức Long không có tác động gì xấu đến thái độ của bọn Quý ròm. Chính câu nói tiếp theo của Quý Hồ mới ảnh hưởng tệ hại.
Nó chồm tới bá vai Quý ròm, giọng đầy khiêu khích:
- Các bạn mà đoạt giải nhất á? Còn lâu!
Chắc chắn Quý Hồ đã nghe câu nói trêu của thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng. Và nó đã không kèm được phản ứng. Xét về tính nóng nảy, nó không thua gì Quý ròm của bọn tôi.
Như lúc này đây, vừa bị chạm nọc, Quý ròm mất bình tĩnh ngay. Nó sầm mặt:
- Mày nói tiếng nước nào thế hả?
- Tiếng nước nào cũng vậy thôi! - Quý Hồ thản nhiên - Đẳng nào thì các bạn cũng không nên tham gia cuộc thi này. Nếu muốn trúng tuyển thì hôm trước lẽ ra các bạn không nên chỉ chỗ cho bọn mình mò tới.
Không chỉ Quý ròm, ngay cả đứa điềm tĩnh như Tiểu Long cũng cảm thấy khó mà tiêu hóa nổi giọng điệu khi dễ của đối phương. Nó khụt khịt mũi:
- Đừng nói trước! Chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu!
- Đúng vậy! - Quý ròm gầm gừ phụ họa - Cứ đợi đó, lát nữa sẽ có câu trả lời!
Có lẽ nhỏ Hạnh là đứa duy nhất nhận ra nguy cơ của cuộc đấu khẩu ngoài dự kiến này. Nó một tay kéo áo Tiểu Long, một tay kéo áo Quý ròm:
- Này, các bạn đang nói lung tung gì thế hở? Tụi mình đến đây đâu phải để...
Nhưng lúc này sự tức tối đã dắt Quý ròm đi xa lắm rồi. Tức nhất là mới cách đây mấy ngày chính nó đã nghĩ cách cứu bọn Quý Hồ, thế mà bây giờ bọn này không những không ăn nói tử tế với “ân nhân” thì chớ, lại còn giở giọng khích bác, bảo nó không xit khói ra đẳng tai làm sao được.
Cho nên nhỏ Hạnh mới nói nửa câu, nó đã quạu quọ gạt phắt:
- Đó là dự định ban đầu. Bây giờ mọi thứ đã đảo lộn từng pheo rồi! Bộ Hạnh không nghe người ta nói gì sao?
Từ đầu đến cuối, tôi không tham gia vào cuộc đấu võ mồm của bọn nhóc, nhưng nhìn dáng điệu nhấp nhòem của Quý ròm, nghe câu nói cay đắng của nó, tôi đoán chắc nó nóng bức còn hơn ngồi trên một cái lò than.
Không khí giữa hai bọn nhóc lúc này nói chính xác là đang sôi sùng sục như một nồi súp-de. Nhưng mọi thứ chưa dừng lại ở đó. Vin vào câu ca thán của Quý ròm, thằng nhóc Quý Hồ ác hơn kia lại hùng hổ đội tiếp vào đồng củi lửa một thùng xăng hai chục lít to đùng:
- Bọn này chẳng nói gì quá đáng, chỉ nói lên sự thật mà thôi!
Câu nói bồi của Quý Hồ có sức tàn phá không thua gì cú đấm của huyền thoại quyền Anh Mohamed Ali.
Nhỏ Hạnh thở dài biết mình không cứu vãn gì được nữa. Quyết tâm không dự thi của bọn Quý ròm đã bị cú đấm kia hạ gục hoàn toàn.

“Diễn xuất”, tự nó đã có nghĩa là làm khác đi bản thân mình, tức là đã đánh mất sự tự nhiên cô hữu. Cho nên càng diễn, càng cố làm cho giống mình, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh trông càng ngượng ngập, và hậu quả không thể tránh khỏi là trông tụi nó lạ hoắc lạ hươ.

Tôi ngồi bên dưới giương mắt xem bọn trẻ của mình thi tài, lúc đầu còn cố ngóc cổ để nhìn cho rõ, nhưng về sau thì tôi ngồi xếp xuống ghế như một đồng giẻ cũ, vai thông xuống như đang cõng một trái núi vô hình.

Phong ngồi trên bàn ban tổ chức, chốc chốc lại đảo mắt xuống chỗ tôi ngồi với tia nhìn không giấu vẻ sừng sốt. Tôi muốn tránh ánh mắt của cậu ta đến chết được nhưng bất lực, đành phải đáp trả bằng nụ cười méo xẹo.

Kết quả, trong cuộc thi xem ai giống Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh nhất, nhóm Quý ròm thứ thiệt đứng hạng chót trong ba nhóm.

Đứng nhất là nhóm Quý Hồ, đứng nhì là nhóm trẻ trước đây lòng tiếng cho cuộn băng Nhà ảo thuật của hãng Saigon Audio.

Điều an ủi là Hãng phim TFS đồng ý thu nhận cả ba nhóm vào đoàn làm phim Kính vạn hoa. Dĩ nhiên Quý Hồ, Đức Long và Khánh Ly sẽ thủ vai các nhân vật chính trong phim, nhóm trẻ thứ hai sẽ đảm nhận việc lòng tiếng. Còn nhóm Quý ròm được bố trí đi theo để... hỗ trợ khi cần thiết.

- “Hỗ trợ khi cần thiết” là cái quái gì? - Trên đường về, Quý ròm căn nhắc.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Ủ, tao cũng chẳng hiểu. Nghe sao mơ hồ quá!

Tiểu Long quay sang tôi:

- Chú có biết “hỗ trợ khi cần thiết” là làm những chuyện gì không hở chú?

Thấy tôi lắc đầu, nhỏ Hạnh vỗ vỗ tay lên trán:

- Biết đâu bọn mình sẽ được nhận vào làm trợ lý đạo diễn!

- Đừng có mơ! - Giọng Quý ròm chưa hết cáu kỉnh - Có đi theo khiêng đồ, xách nước cho bọn nhóc kia thì có!

- Hoàn toàn chính xác!

Một giọng nói giễu cợt thỉnh thoảng vang lên sát bên tai.

Chúng tôi ngoảnh lại, biến sắc khi nhận ra bọn Quý Hồ đã chạy kè kè bên cạnh không biết từ lúc nào. Và cái đứa vừa thốt lên câu châm chọc vừa rồi chính là Quý Hồ, lúc này nó đang nhe răng cười hì hì và nhìn bọn Quý ròm bằng ánh mắt không rõ là vui mừng hay ác ý.

22

Lúc tôi cùng bọn Quý ròm rời khỏi Nhà Thiếu nhi, các tiết mục vẫn chưa kết thúc. Sau khi Hãng phim TFS công bố kết quả tuyển chọn diễn viên, chương trình vẫn còn tiếp nối với màn giúp vui của đội múa Sơn Ca.

Nhưng bọn Quý ròm không chịu ở lại đến phút chót. Chúng kéo tay tôi, nằng nặc đòi về ngay. Tôi đoán tụi nó sợ nấn ná sẽ gặp lại Phong, người trước đó đã tỏ ra tin tưởng tuyệt đối vào chiến thắng của tụi nó.

Thực ra đụng đầu thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng đối với Quý ròm và Tiểu Long có lẽ cũng không đáng sợ bằng “tái ngộ” bọn Quý Hồ. Trước khi cuộc thi tuyển diễn ra, hai đứa nó không chịu nổi sự khiêu khích của đối phương nên đã lỡ huênh hoang quá trớn. Bây giờ muốn tránh một sự giáp mặt bề bàng, không có cách nào tốt hơn là bỏ về ngang.

Rốt cuộc, vẫn chẳng ăn thua gì. Có vẻ như tụi Quý Hồ muốn theo ám đám trẻ của tôi đến cùng.

Tôi không để Quý ròm kịp phản ứng, tươi cười quay sang bọn Quý Hồ:

- Chúc mừng các cháu nhé.

- Thành thật chúc mừng các bạn! - Nhỏ Hạnh tiếp theo ngay.

- Chúc mừng! - Tới phiên Tiểu Long tỏ tình thần cao thượng của một hiệp sĩ.

Lâu thật lâu không nghe Quý ròm nói gì, tôi đoán nó vẫn chưa nguôi bực bội. Quý ròm là đứa mồm mép lanh lẹ và phản ứng nhanh nhất bọn, nếu đột nhiên nó trở thành đứa chậm nhất có nghĩa là nó đang tìm một câu trả đũa đích đáng nào đó. Cái nín lặng của nó hẳn là cái nín lặng của hỏa diệm sơn trước giờ phun lửa.

Nhưng lần này thì sự thực đã ra ngoài lo lắng của tôi. Mãi một lúc Quý ròm mới lên tiếng, giọng chẳng có gì quạu quọ và câu nói mới đáng kinh ngạc làm sao:

- Thực ra ngay từ lần đầu gặp các bạn và xúi các bạn tham gia cuộc thi này, tôi đã biết trước các bạn sẽ trúng tuyển rồi.

- Thật không đó? - Đức Long nhướn mắt với vẻ nửa tin nửa ngờ.

Quý ròm thản nhiên:

- Nếu không tin chắc như vậy, tôi đã chẳng bảo các bạn đến đó. Vì nếu các bạn rớt, chuyện rắc rối ở Câu lạc bộ sáng tác báo Khăn Quàng Đỏ đâu có giải quyết được gì!

Khánh Ly mỉm cười, không rõ nó nói thật hay ngụ ý xiên xỏ:

- Thật không ngờ bạn tử tế đến vậy! Bây giờ tôi mới biết!

- Đó là thiệt thòi cho bạn! - Quý ròm tỉnh khô - Còn tôi thì tôi biết điều đó từ lâu rồi!

Quý Hồ hỏi vặn:

- Nếu thực như thế, tại sao các bạn còn tham gia cuộc thi sáng nay?

Mặt Quý ròm đột ngột rúm lại như bị ong chích:

- Ai mà chả có lúc “nóng đầu”, nhất là khi bị người khác khích bác!

Tiểu Long nhún vai:

- Cái đó kêu là “bốc đồng một phút ân hận ngàn đời”!

Một cái đứa vụng nói như Tiểu Long tự nhiên văn hoa đột xuất khiến Quý ròm, nhỏ Hạnh và cả tôi giật mình quay sang nhìn nó.

Bất gặp ánh mắt sừng sốt của mọi người, Tiểu Long bẽn lễn nhìn tôi và tiếng nói của nó lí nhí như dế kêu:

- Hồi hôm cháu mới xem... cái lương!

23

Trong khi bọn trẻ của tôi cãi nhau ỏm tỏi về việc sắp tới có nên tham gia đoàn làm phim Nhà ảo thuật hay không thì tôi âm thầm lôi sách ra ký tặng cho Thơ Hoa.

Cầm mấy cuốn sách của tôi trên tay, Tiểu Long ngơ ngác nhìn Quý ròm và nhỏ Hạnh:

- Chết rồi! Tụi mình đâu có biết địa chỉ của chị Thơ Hoa!

- Chuyện nhỏ! - Quý ròm phẩy tay - Hỏi tổng đài 116 là ra tuốt!

Nói xong, Quý ròm nhanh nhẹn bước lại chỗ máy điện thoại.

Máy điện thoại tôi đặt ở góc phòng nên khi Quý ròm nói chuyện, tôi chẳng nghe được gì.

Chỉ thấy, vừa buông ống nghe xuống, nó lật đặt ngoắt Tiểu Long và nhỏ Hạnh:

- Tụi mình đi!

- Đi đâu? - Hai cái miệng cùng hỏi.

- Đến nhà chị Thơ Hoa!

Quý ròm nói dứt câu, người đã ở ngoài hành lang, thậm chí nó không kịp chào tôi. Tôi bước ra cửa, dõi mắt theo bọn nhóc, chẳng hiểu tại sao tụi nó hào hứng với một người vừa quen đến thế. Thậm chí tụi nó vẫn chưa biết mặt cô gái Thơ Hoa này, chỉ mới nghe giọng nói. Hay vì cái giọng nói đó ngay lần trò chuyện đầu tiên đã hoàn toàn tin chắc tụi nó chính là Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ở trong truyện mà không cần bất kỳ một chứng cứ nào? Chỉ bằng trực giác thôi, Thơ Hoa đã biết rõ cái điều mà bọn Quý Hồ dù nhiều lần trò chuyện vẫn không phát hiện được. Có lẽ chính sự tin tưởng hồn nhiên vô điều kiện đó đã khiến bọn Quý ròm cảm động. Có lẽ thế!

24

Bọn trẻ của tôi đi chẳng bao lâu đã lách thếch quay về.

Tôi trở mắt nhìn chồng sách trên tay Tiểu Long:

- Các cháu tìm không ra nhà à?

Quý ròm buông phịch người xuống ghế, thở một hơi dài thượt:

- Căn nhà đó cực kỳ dễ tìm.

Tiểu Long bổ sung:

- Nhà ở trên tầng ba của một chung cư.

Nó liếm môi nói thêm:

- Tụi cháu còn trông thấy chị Thơ Hoa nữa.

Tôi chưng hửng:

- Vậy sao các cháu không tặng sách cho chị mà lại cầm về?

- Chỉ ở trên lầu, còn tụi cháu đứng dưới đất ngó lên! - Tiểu Long khịt mũi đáp.

Thằng nhóc không giải thích còn đỡ, nó càng nói tôi càng không hiểu môt tê gì.

Tôi quay sang Quý ròm, hy vọng tìm thấy một lời giải thích rõ ràng hơn:

- Vậy là sao hở Quý?

- Tụi cháu nhìn thấy chị Thơ Hoa ngồi bên cửa sổ! - Quý ròm chép miệng - Chỉ cứ ngồi hoài một chỗ.

Như vậy lâu thật lâu.

Tụi nhóc này bữa nay chúng làm sao thế nhỉ? Hết Tiểu Long tới Quý ròm, chúng toàn giở rặt một giọng bí hiểm cứ như muốn đánh đố tôi hay sao ấy! Tôi ngạc nhiên nghĩ, thấy đầu mình kêu u u như có ai vừa đánh rớt một cái chong chóng trong đó.

Nhỏ Hạnh phát hiện ra ngay tình trạng tệ hại của tôi. Nó cất giọng dịu dàng:

- Chú biết tại sao không?

Tôi không đủ sức thốt tiếng “không”, chỉ làm thỉnh ngả lưng vào ghế chờ nhỏ Hạnh nói tiếp.

- Tụi cháu nghĩ... - nhỏ Hạnh ngập ngừng - ...chị Thơ Hoa không đi lại được như người bình thường.

Tôi buột miệng “à” lên một tiếng. Chắc, thì ra bọn trẻ thấy cô gái kia ngồi lì bên cửa sổ không nhúc nhích nên cho rằng cô ta mắc một tật chứng gì đó ở chân.

- Chú hiểu rồi! - Tôi chậm rãi nói - Vì nghĩ vậy cho nên các cháu sợ sự xuất hiện của mình quá đường đột...

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Nếu sự thật đúng như tụi cháu nghĩ thì dù gặp để tặng sách, có lẽ tụi cháu cũng phải xin phép chị Thơ Hoa trước.

Quý ròm vọt miệng:

- Những người có hoàn cảnh như vậy không phải bao giờ cũng muốn gặp người lạ.

Sự tình tế của bọn trẻ khiến tôi vô cùng cảm động. Phải có một tấm lòng lo nghĩ cho người khác ghé thăm mới có được thái độ thận trọng như thế. Đem quà đi tặng mà cũng cân nhắc, đắn đo từng li từng tí, thật khổ!

Tôi nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt âu yếm:

- Nhưng làm sao các cháu xác định được người con gái đó là chị Thơ Hoa? Biết đâu là một cô gái khác ở cùng nhà?

Tiểu Long bối rối đưa tay quẹt mũi:

- Tụi cháu cũng không biết tại sao!

Quý ròm nói với vẻ quả quyết:

- Dứt khoát người con gái đó là chị Thơ Hoa!

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả, chú ơi! - Nhỏ Hạnh kêu lên - Đó chỉ là do trực giác mách bảo thôi!

Tôi mỉm cười đứng lên:

- Được rồi! Bây giờ chú sẽ giúp tụi cháu kiểm tra lại trực giác!

25

Bọn trẻ đưa tôi đi trên những con phố ngắn và hẹp.

Nhà của cô gái Thơ Hoa nằm trên con phố hẹp nhất. Hẹp đến mức cây mọc ở lề đường bên này tha hồ vung cành quệt vào ô cửa sổ ở tầng lầu bên kia.

Chúng tôi dừng xe dưới bóng mát của tán cây trướng cá tròn như một tai nấm ven đường.

Bốn chú cháu ngồi bệt trên vỉa hè, ngẩng đầu nhìn lên ô cửa tầng ba ở chung cư đối diện.

Tiểu Long chỉ tay, nói:

- Nhà ấy đấy!

Quý ròm cũng chỉ tay, nói:

- Chị ấy đấy!

Không đợi bọn trẻ chỉ, tôi cũng đã nhận ra rồi. Ở ô cửa sổ trên tầng ba, đúng là có một cô gái đang ngồi. Tuy không nhìn rõ mặt vì quá xa, nhưng tôi vẫn nhận ra làn da trắng và mái tóc đen nhánh đang xoắn trên bờ vai cô, và tôi nghĩ có lẽ cô rất xinh xắn. Trên bậc cửa sổ có đặt một chậu hồng vàng, và khó mà nói các cánh hoa kia và gương mặt của cô, cái nào trông tươi tắn hơn cái nào. Nếu quả thật đôi chân cô bị tật nguyên thì thật tội nghiệp cho cô vô cùng! Tôi buồn rầu nghĩ và quay sang nhỏ Hạnh:

- Chị ấy vẫn ngồi như thế từ lâu rồi hở cháu?

- Vâng ạ! - Nhỏ Hạnh chớp mắt - Lúc nãy tới đây, tụi cháu đã thấy chị ấy ngồi như thế rồi!

Tôi rút chiếc điện thoại di động ở trong túi ra:

- Các cháu đọc cho chú số điện thoại của chị ấy đi!

Tôi bấm số theo lời nhắc của Quý ròm. Rồi giúi chiếc điện thoại vào tay nó, tôi nói:

- Cháu nói chuyện đi!

Quý ròm vội vàng áp điện thoại vào tai, mắt vẫn đóng đinh lên ô cửa sổ.

Tính luôn cả nhỏ Hạnh, Tiểu Long và tôi, lúc này có tất cả tám con mắt dán chặt vào cô gái bên cửa sổ, hồi hộp quan sát.

Đúng như bọn trẻ linh cảm, cô gái đó chính là Thơ Hoa. Vì tôi thấy cô đưa tay nhắc chiếc ống nghe đặt kế chỗ cô ngồi.

Tôi nghe tiếng Quý ròm vang lên bên cạnh:

- Chị Thơ Hoa hở? Em là Quý ròm đây! Chị khỏe không?

Chỗ chúng tôi ngồi có tàng cây trứng cá che khuất nên không sợ Thợ Hoa nhìn thấy. Nhưng tôi vẫn chưa yên tâm, bèn khoát tay ra hiệu cho bọn trẻ lùi sát vào chỗ mấy chiếc xe.

Quý ròm leo lên ngồi trên yên xe, miệng vẫn không ngừng bô bô:

- Tụi em đang ở nhà nhỏ Hạnh. Có cả Tiểu Long nữa. Chị nói chuyện với Tiểu Long nhé!

Quý ròm đưa chiếc điện thoại cho Tiểu Long, nháy mắt:

- Tới phiên mày nè.

26

Hôm đó, trừ tôi ra, ba đứa trẻ đều lần lượt nói chuyện với Thợ Hoa. Nói đủ thứ. Trừ một thứ quan trọng nhất: Hỏi xem có thể đến nhà Thợ Hoa để đưa mấy quyển sách có chữ ký và lời đề tặng của tôi hay không!

Chẳng ai nhớ ra chuyện đó. Cả tôi cũng chỉ khi về đến nhà mới sực nhớ ra.

Phát hiện của tôi khiến bọn trẻ nghệt mặt ngó nhau.

Tiểu Long đập tay lên chồng sách, rằng nghiêng ken két:

- Đoảng thật! Sách cầm trên tay mà lại quên khuấy mất!

Quý ròm xui lơ:

- Ủ, tao cũng chẳng nhớ. Chị Thợ Hoa vừa nói chuyện vừa nhìn xuống đường, tao mãi lo tụi mình bị phát giác.

Nhỏ Hạnh cất giọng an ủi:

- Không sao! Không tặng được hôm nay thì tặng hôm khác. Lúc nãy dù sao tụi mình cũng đã khẳng định được cô gái ngồi bên cửa sổ chính là chị Thợ Hoa.

Quý ròm gật gù:

- Và cũng biết chắc là chị ấy bị tật ở chân.

Tiểu Long chứng tỏ mình tỉnh táo cũng “thông minh đột xuất”:

- Nếu đi lại được như chúng ta, chị Thợ Hoa đã chẳng ngồi mãi một chỗ như thế. Hơn nữa, việc chị ấy đặt chiếc máy điện thoại ngay chỗ ngồi của mình là một chứng cứ quá rõ ràng.

Tôi ngồi nghe bọn trẻ bàn bạc, không góp một tiếng nào. Bởi vì suy cho cùng, tôi cũng chẳng có ý kiến gì khác. Xét về khả năng suy luận, chưa chắc tôi đã hơn nổi bộ óc của Quý ròm hay nhỏ Hạnh. Ngay cả đứa khù khờ như Tiểu Long, nhận xét vừa rồi của nó cũng xác đáng làm sao!

27

Ngày hôm sau, Quý ròm gọi điện thoại khoe với tôi là tụi nó đã đem sách đến cho Thợ Hoa. Nó hớn hờ:

- Chị Thợ Hoa cảm động lắm!

- Thế nào? - Như không nén được, tôi hỏi ngay vào điều tôi đang băn khoăn nhất - Có đúng là chị ấy không đi lại được không hở cháu?

- Ờ... ờ... điều đó thì... hình như vậy ạ...

Quý ròm làm tôi kinh ngạc thực sự, nếu nó đang ở đây và trả lời tôi bằng cái giọng âm ớ đó, chắc tôi sẽ nhìn nó bằng ánh mắt như thể đang trông thấy một con khủng long trước mặt:

- Sao lại có chữ “hình như” ở đây? Thế cháu không nhìn thấy gì sao?

- Dạ... không ạ...

Tôi chả hiểu đầu cua tai nheo gì cả:

- Thế không phải cháu trực tiếp đến gặp chị Thơ Hoa à?

- Dạ, không ạ.

- Thế mà cũng khoe nhặng lên! - Tôi phì cười - Nhưng dù là Hạnh hay Tiểu Long đem sách tới, ít ra hai đứa nó cũng nhìn thấy được điều gì chứ!

- Chú ơi, cũng không phải là Hạnh hay Tiểu Long đến gặp chị Thơ Hoa đâu ạ.

- Chú chả hiểu gì cả! - Tôi nhăn nhó đưa tay vò đầu, tôi vò mạnh đến nỗi hình như đứt mất vài cọng tóc - Chẳng lẽ các cháu định nói là các cháu đã gửi sách theo đường bưu điện?

Ở bên kia đầu dây, Quý ròm như cảm thấy hơi nóng xẹt ra từ lỗ mũi tôi. Nó lật đật giải thích:

- Tụi cháu nhờ nhỏ Xảo đem sách đến.

Xảo là em thẳng nhóc Nở, một con bé mồ côi cực kỳ dễ thương sống bên bờ kinh Tàu Hủ. Tôi rất quý hai anh em nó, dù đã lâu không gặp.

- Ra vậy! - Tôi thở hắt ra, giọng không giấu vẻ ngạc nhiên - Thế sao các cháu không tự mình đem sách đến mà phải nhờ nhỏ Xảo?

- Chú ơi, cháu cũng không hiểu tại sao nữa! - Quý ròm có vẻ bối rối trước sự gạn hỏi của tôi, giọng nó nghe như rên rỉ - Tụi cháu, cả cháu lẫn Tiểu Long và Hạnh, đứa nào cũng cảm thấy ngại ngại làm sao ấy!

Thực tình thì tôi không hiểu bọn trẻ ngại chuyện gì. Từ trước đến nay, tôi chẳng thấy tụi nó ngại chuyện gì cả, kể cả những chuyện rất đáng ngại như nửa đêm mò lên đồi Cát Cỏ hoặc bám theo bọn truy tìm kho báu vương quốc cổ Chăm-pa tận vùng núi rừng heo hút miền Trung. Thế mà bây giờ, chỉ đem sách đến tặng cho một người bạn mới quen, chúng lại ngại, lạ thật!

- Thế tụi cháu chưa báo trước và xin phép chị Thơ Hoa à? - Tôi nhíu mày hỏi.

- Tụi cháu có gọi điện thoại trước chứ ạ.

- Thôi được! - Cuối cùng, tôi hạ giọng, quyết định không làm khó Quý ròm về đề tài rối rắm này nữa - Thế nhỏ Xảo về nói gì?

- Nói gì là nói gì ạ?

Tôi hừ mũi:

- Nhỏ Xảo đem sách lên tận lầu ba chứ?

- Vâng, lên tận lầu ba.

- Và gặp chị Thơ Hoa?

- Vâng, gặp chị Thơ Hoa.

- Thế nó không phát hiện được gì sao? Về chị Thơ Hoa ấy!

- Dạ không! - Tôi nghe tiếng Quý ròm tắc lưỡi trong ống nghe - Nhỏ Xảo kể lại là khi nó gõ cửa, nó nghe có tiếng nói “Cứ đẩy cửa vào đi em”. Nhỏ Xảo đẩy cửa, nhìn thấy chị Thơ Hoa ngồi cạnh cửa sổ, lúc này đang xoay mặt về phía nó. Nhỏ Xảo nói “Chị Hạnh nhờ em đem sách lên cho chị”. Chị Thơ Hoa mỉm cười dịu dàng “Cảm ơn em nhé. Em cứ để đó cho chị”. Cạnh cửa ra vào có một chiếc ghế thấp, nhỏ Xảo lóng ngóng đặt chồng sách lên đó rồi rón rén quay ra. Chính nó thú nhận không hiểu sao nó cũng thấy ngại ngại. Nó bảo nó muốn nán lại xem chị Thơ Hoa có sẽ đứng lên khỏi ghế không nhưng nó không dám. Nhưng chú ơi, như vậy là rõ rồi phải không chú? Chị Thơ Hoa không bước lại lấy sách mà bảo nhỏ Xảo đặt lên ghế là điều không bình thường chút nào, chú ạ!

lúc ngồi dưới tán cây trứng cá hôm qua, lẫn những gì bọn trẻ kể lại với tôi đều nói lên điều đó. Và tôi cũng hiểu tại sao tụi Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều ngần ngại giáp mặt Thơ Hoa. Cả nhỏ Xảo nữa, dù rất tò mò trước sự bí ẩn của cô gái lạ, nó vẫn không đủ can đảm nán ná thêm một phút giây nào. Chẳng qua là tụi nó không nỡ, mặc dù tụi nó không tự biết. Không nỡ nhìn thấy một sự thật phũ phàng. Không nỡ làm cô gái Thơ Hoa bối rối. Không nỡ chạm đến nỗi đau thầm kín của người bạn mới. Mặc dù, trong thâm tâm, đứa nào cũng muốn tận mắt xác định có đúng là Thơ Hoa bị tật đến mức phải ngồi lì một chỗ hay không.

29

Như vậy, cuối cùng tôi đã hiểu được nguyên nhân vô hình nào khiến bọn trẻ nhanh nhẹn, dũng cảm của tôi trở nên rụt rè trước một cô gái lạ.

Nhưng tôi lại bắt đầu không hiểu nổi một chuyện kỳ cục khác. Đó là thái độ thù nghịch dai dẳng của nhóm Quý Hồ đối với bọn trẻ của tôi.

Tôi những tưởng sau tất cả những gì Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tiểu Long làm cho nhóm Quý Hồ, tụi nó phải tỏ ra biết ơn bọn trẻ của tôi mới phải.

Thực tế hoàn toàn ngược lại. Hôm đầu tiên bọn Quý ròm theo tôi đến trường quay của Hãng phim TFS, vừa nhắc thấy, Đức Long đã mở miệng châm chọc:

- Sao, các bạn đi xem bọn mình đóng phim đấy à?

Tiểu Long cự lại ngay:

- Ê, đừng quên là tụi này cũng được nhận vào đoàn làm phim đấy nhé!

Đức Long nheo mắt:

- Thế các bạn đóng vai gì?

Thấy Tiểu Long ngáp ngừng, Đức Long đưa tay quẹt mũi, mặt vênh lên:

- Hay các bạn đóng vai phản diện đưa lưng cho “Song phi cước” Tiểu Long này đâm đá?

Cái kiểu đưa tay quẹt quẹt nơi mũi của Đức Long khiến chúng tôi buồn cười quá sức. Nó lại đem ngón đòn “song phi cước” ra hù dọa Tiểu Long thì đúng là không có chuyện nào treó ngoe hơn.

Tiểu Long miệng méo xệch:

- Được thôi! Nếu đạo diễn yêu cầu!

Quý Hồ còn tinh tướng hơn. Nó rút viết cầm lăm lăm nơi tay:

- Bạn nào muốn xin chữ ký của Quý ròm nào!

Chỉ có nhỏ Khánh Ly là không gây sự. Việc được chọn đóng vai nhỏ Hạnh có lẽ là niềm vui quá lớn đối với nó. Lớn đến mức nó nhìn nhỏ Hạnh của bọn tôi bằng ánh mắt bao dung của kẻ thắng cuộc:

- Bạn không buồn chứ?

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Buồn chuyện gì?

- Chuyện bạn không được chọn đóng vai Hạnh trong bộ phim này đó.

- Ô, không! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Bạn đóng vai Hạnh hợp lắm!

30

Đúng như Quý ròm phỏng đoán, công việc “hỗ trợ khi cần thiết” mà đoàn làm phim phân cho bọn Quý ròm là đi theo phụ khiêng vác đạo cụ cho đoàn.

Sau khi nghe đạo diễn phân công, Quý Hồ neho mắt nhìn bọn trẻ của tôi, cười cười:

- Vậy là quá tốt rồi!

Đạo diễn an ủi bọn Quý ròm:

- Nếu yêu thích điện ảnh, các cháu nên đi theo đoàn để làm quen với công việc. Khi có dịp, chú sẽ giao cho tụi cháu một vài vai phụ.

Đạo diễn quay sang tôi:

- Nếu anh rảnh, đi theo anh em cho vui. Có gì thì góp ý cho tụi tôi.

- Vâng.

Tôi đáp, mắt không ngừng quan sát bọn Quý ròm. Tôi chờ nhìn thấy những cái mặt xụ xuống, và ngạc nhiên chẳng thấy điều gì giống như tôi chờ đợi cả. Bất chấp công việc làng nhàng vừa được giao phó, bất chấp sự khích bác của bọn Quý Hồ, bọn trẻ của tôi vẫn tỉnh bơ.

Mặt tươi như hoa, Quý ròm nhe răng cười:

- Được đi theo đoàn làm phim là hạnh phúc quá rồi!

Tiểu Long nhanh nhẩu phụ họa:

- Không còn gì hạnh phúc hơn nữa!

Quý ròm neho mắt:

- Nhưng hạnh phúc nhất là gì, mày biết không?

- Tất nhiên là không.

- Hạnh phúc nhất là... - Quý ròm cố ý ngừng một chút trước khi nói tiếp - là nếu các diễn viên chính đóng quá ẹ, bọn mình sẽ nhảy vào đóng thế!

Tiểu Long sững quá:

- Chắc chắn là vậy!

Nhìn nó vừa hét ầm vừa hươ tay, đạo diễn mỉm cười độ lượng. Chỉ có bọn nhóc đôi thủ là không chịu nổi.

Quý Hồ nhìn Đức Long:

- Những con gì kêu thế?

- Những con ếch.

Quý Hồ vờ ngờ ngác:

- Tại sao là những con ếch?

- Vì chuyện ngụ ngôn có kể về trường hợp con ếch muốn to bằng con bò.

Quý Hồ lắc đầu:

- Tao chưa nghe chuyện đó!

Nó nhún vai:

- Lạ thật! Thế con ếch làm sao để to bằng con bò?

Đức Long chum chim:

- Nó cố hít hơi vào cho bụng phình to ra.

- Cách hay đấy! - Quý Hồ gật gù - Thế rốt cuộc nó có to bằng con bò không?

- Không! - Đức Long thở dài - Nó nỗ đánh “đoàng”, ngủm củ tỏi!

- Tội nghiệp con ếch đó ghê! - Quý Hồ cố lấy giọng thương cảm - Nó không biết thân biết phận. Nó cứ muốn làm những chuyện vượt quá sức mình. Vì thế mới có câu thành ngữ...

Bắt chước Quý ròm, nó ngừng lại, quay sang bạn:

- Câu gì mày biết không?

Đức Long chưa kịp trả lời, Quý ròm đã vọt miệng:

- Biết! Đó là câu “Ngu như bò”!

Tôi tái mặt, hồi hải kéo Quý ròm ra cửa trước khi bọn Quý Hồ kịp phản ứng. Ở phía sau, Tiểu Long và

nhỏ Hạnh lật đật chạy theo.

- Quý nóng quá! - Trên đường về, nhỏ Hạnh cần nhắc.

- Đúng là nóng thật! - Quý ròm gãi gáy - Nhưng cũng tại tụi nó chứ bộ! Hạnh không để ý sao, cứ mỗi lần gặp bọn mình là tụi nó giở giọng châm chọc, khích bác!

Tôi dàn hòa:

- Nói chung là tại cả hai bên! Chú thấy có đứa nào kém mồm mép hơn đứa nào đâu!

31

Cách đây hai ngày, chính cô bé Thơ Hoa thú nhận mình là người có số phận không may, Quý ròm kể với tôi như vậy.

Dạo này, bọn Quý ròm thường trò chuyện với Thơ Hoa qua điện thoại.

Nó bảo tôi:

- Chính miệng chị ấy nói ra điều đó.

Tôi thắc mắc:

- Tự nhiên nói ra?

- Không phải là tự nhiên. Trước đó, Tiểu Long rủ chị ấy đi chơi...

Tôi cau mày:

- Đã biết chị ấy bị liệt hai chân, sao tụi cháu còn rủ đi chơi?

- Thực ra, lúc đầu tụi cháu cũng hơi ngại! - Quý ròm tặc tặc lưỡi - Nhưng nhỏ Hạnh bảo tụi cháu nên tìm cách giúp chị ấy khuây khỏa. Tụi cháu đã tính rồi, nếu chị ấy ngồi xe lăn thì tụi cháu sẽ đẩy đi...

- Thế chị ấy trả lời sao?

- Chị ấy bảo chị ấy đi đứng không tiện lắm.

Mắt Quý ròm chợt sáng lên:

- À, chị ấy nhờ gửi lời cảm ơn chú về những cuốn sách. Chị ấy bảo nhìn thấy những cuốn sách có chữ ký và lời đề tặng của chú, các bạn của chị ấy cứ trầm trồ mãi.

Tôi không nói gì, chỉ trầm ngâm nhìn ra sân nắng. Không hiểu sao tôi thấy lòng mình buồn buồn. Hình ảnh cô bé Thơ Hoa ngồi dán mình bên cửa sổ trên tầng ba chung cư hiện lên rõ mồn một trong óc tôi.

Tôi nhớ đến làn da trắng, mái tóc dài và đôi mắt chắc là tròn xoe và đen lay láy của cô.

Cô bé chỉ lớn hơn bọn trẻ của tôi chừng bốn, năm tuổi thôi, nghĩa là cô còn rất trẻ, thế mà phải sớm nhốt đời mình vào một chỗ, thật tội biết bao!

Tự nhiên tôi thầm cảm ơn Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh, những đứa trẻ hiếu động của tôi. Tôi thầm cảm ơn tụi nó đã kết bạn với Thơ Hoa, và dù hai bên chưa gặp mặt nhau, tôi vẫn tin tình bạn mà tụi nó dành cho cô bé đáng thương này sẽ giúp lòng cô thêm ấm áp.

32

Trong thời gian đó, tôi phải ra Hà Nội làm việc với Nhà xuất bản Kim Đồng. Trước khi đi, tôi dặn dò Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ở nhà phải lo phần Câu lạc bộ Kính vạn hoa trên bộ sách cho chu đáo, nhớ đừng bỏ sót thư bạn đọc và đặc biệt cố gắng trả lời đầy đủ tất cả các thư. Cuối cùng tôi cẩn thận dặn tụi nó phải hết sức nhường nhịn bọn Quý Hồ.

Cuốn Nhà ảo thuật viết về sinh hoạt của nhóm Quý ròm ở thành phố nên đoàn làm phim không phải đi xa, do đó hầu như ngày nào bọn trẻ cũng tới trường quay.

Tôi sợ vắng mặt tôi, bọn trẻ sẽ không kèm chế nổi trước những màn khiêu khích của bọn Quý Hồ. Thực tình mà nói, cho đến lúc này tôi vẫn không hiểu tại sao Quý Hồ và Đức Long thù nghịch bọn trẻ của tôi ra mặt như vậy. Bọn Quý Hồ đã được chọn đóng phim, và chính nhờ sự gợi ý của Quý ròm, tụi nó mới có được ngày hôm nay. Lẽ ra, khi đã ngồi trên đỉnh vinh quang chói vót đó, tụi nó phải cảm kích bọn trẻ của tôi mới hợp lẽ.

Nhưng trên thực tế, ngày nào tụi nó cũng tìm cách này hay cách khác để tấn công bọn Quý ròm. Đã nhiều lần, nếu không có tôi kịp thời giảng hòa, hai bên đã xích mích với nhau to.

Thấy tôi lo lắng, nhỏ Hạnh trấn an:

- Chú cứ yên tâm! Tụi cháu sẽ nhường nhịn mà!

Tiểu Long khụt khịt mũi:

- Tụi nó muốn nói gì kệ tụi nó, tụi cháu nhất mực giả điếc là xong!

- Giả điếc cũng không xong đâu! - Quý ròm hừ giọng - Điếc thật thì may ra!

Thái độ của Quý ròm khiến tôi chợt dạ. Trầm ngâm một hồi, tôi dè dặt nói:

- Nếu không chịu nổi, sao các cháu không ở nhà quách? Đi theo đoàn làm phim làm gì cho sinh chuyện!

- Không được đâu chú ơi! - Nhỏ Hạnh kêu lên - Tụi cháu phải đi theo để nhờ có chỗ nào các bạn diễn không đúng, tụi cháu góp ý chứ!

- Phim đóng về tụi cháu mà! - Quý ròm làu bàu phụ họa.

Ra vậy! Tôi gật gù, bây giờ tôi mới vỡ lẽ tại sao bọn trẻ của tôi hăng hái với việc đi theo khuôn vác phụ đoàn làm phim đến thế. Hóa ra tụi nó sâu sắc hơn tôi tưởng. Hôm trước, nhà đạo diễn có ngỏ ý mời tôi đi theo đoàn, nhưng công việc của tôi khá bận rộn, chỉ lúc nào rảnh tôi mới tạt qua chỗ đoàn làm phim một lát, rồi lại vội vã đi ngay. Có lẽ biết vậy nên bọn Quý ròm quyết định nhận công việc nhỏ mọn “hỗ trợ khi cần thiết” một cách vui vẻ. Tụi nó muốn “hỗ trợ” tôi. Tụi nó muốn hình ảnh của các nhân vật Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh trong phim không khác quá xa so với hình ảnh trong sách. Tôi tươi cười nhìn bọn trẻ:

- Nhưng để đạt được mục đích đó, các cháu cần phải...

- Chú ơi, cháu biết rồi! - Quý ròm ngắt lời tôi, nó nói mà mặt nhăn như quả mướp héo - Phải kèm chế nè, nhẫn nại nè, nhường nhịn nè, chịu đựng nè, rứt đầu rứt cổ nè, co rúm người lại nè...

Quý ròm làm một tràng khiến tôi phì cười:

- Không đến mức phải rứt đầu rứt cổ hay co rúm người lại đâu! Chỉ phớt lờ đi là được rồi!

33

Ngồi bên bờ hồ Tây, trong khi chờ món bánh tôm bung ra, ông giám đốc Nhà xuất bản Nguyễn Thăng Vu và biên tập viên Lê Phương Liên đề nghị tôi tiếp tục viết bộ Kính vạn hoa ít nhất là tới tập 50.

Ông giám đốc nói:

- Con số 50 là con số đẹp!

Biên tập viên Lê Phương Liên mỉm cười bổ sung:

- Vì đó là con số chẵn.

Tôi nhìn ông Nguyễn Thăng Vu, tự hỏi không biết ông có nhớ cách đây bảy năm ông đã dang rộng hai tay và hóm hỉnh tuyên bố “Bộ Kính vạn hoa sẽ gồm 70 tập, dài bằng sải tay của mình” không. Hồi đó, ông mong muốn bộ Kính vạn hoa sẽ kéo dài đến con số 70, bây giờ ông chỉ ao ước nó lết tới con số 50. Sở dĩ có sự “điều chỉnh chỉ tiêu” này, có lẽ do trong bảy năm qua, ông đã nhiều lần nghe tôi than vãn, đã nhiều lần chứng kiến sự mệt mỏi và căng thẳng của tôi và nhất là đã nhiều lần sừng sốt thấy tôi

dorm kết thúc bộ truyện.

Chẳng hạn hồi tôi viết tập 25 Hiệp sĩ ngủ ngày. Tôi ở trong Nam, bộ phận biên tập và in ẩn lại nằm ở ngoài Bắc, nên mỗi lần viết xong một tập tôi phải gửi bản thảo ra Hà Nội cho chị Lê Phương Liên. Đọc xong, chị trao đổi với tôi qua điện thoại. Sau đó, tôi gửi bản nhũ, tranh bìa của Đỗ Hoàng Tường, một họa sĩ tâm huyết, gắn bó với bộ Kính vạn hoa ngay từ những ngày đầu và bị bộ sách “hành” không kém gì tôi, kèm đoạn văn ngắn giới thiệu tập tiếp theo để in ở bìa 4.

Các tập trước đều tuân theo qui trình này. Nhưng khi viết xong tập Hiệp sĩ ngủ ngày, tôi cảm thấy uể oải, người ran ran như muốn đổ bệnh. Và trong cơn suy sụp, tôi đột ngột quyết định kết thúc cuộc hành trình đang ngon trớn của bộ Kính vạn hoa.

Sáng hôm sau là đến kỳ hạn chót gửi bản nhũ và bìa sách ra Hà Nội, tôi đó tôi ngồi cặm cụi viết lời chia tay độc giả. Tôi đã quyết định rồi: ở bìa 4 của tập Kính vạn hoa 25, thay vì in lời giới thiệu nội dung tóm tắt của tập 26, tôi sẽ cho in “lời nói cuối cùng” của tác giả.

Khi mọi thứ đã soạn thảo xong, tôi bỏ đi nằm, đầu óc trống rỗng như quả bầu khô. Tôi nhớ rõ hôm đó là một ngày tháng tư năm 1998, tháng nóng nhất trong năm, trời bên ngoài hầm hập, còn trong lòng tôi muôn nỗi rối ren.

Tôi trần trọc trên giường, không biết quyết định của mình là đúng hay sai. Tôi gác tay lên trán, tưởng tượng đến vẻ mặt bàng hoàng của ông Nguyễn Thắng Vu khi hay tin này. Cho đến giờ phút này, tôi chưa nói gì với ông về quyết định kết thúc bộ truyện của tôi. Chị Lê Phương Liên cũng chưa hay. Cả Quý rơm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng không biết chút gì. Và nhất là các độc giả nhỏ tuổi của tôi, các em chắc đang náo nức chờ những tập tiếp theo và khi tập 25 phát hành, đọc những lời chia tay của tôi, hẳn các em thất vọng ghê lắm. Chia tay như thế, người ta gọi là cuộc chia tay không báo trước. Nó như một nhát cắt lạnh lùng, có chút gì đó tàn nhẫn. Tự nhiên tôi cảm thấy mình có lỗi với mọi người.

34

Thực tình thì tôi cũng thấy bộ truyện chấm dứt bất ngờ như thế có điều gì đó không ổn. Tôi có cảm giác bộ Kính vạn hoa vẫn chưa đi hết chặng đường mà lẽ ra nó phải đi. Nhưng tôi đã mệt mỏi đến mức muốn buông xuôi tất cả.

Cho đến thời điểm này, bộ Kính vạn hoa đã “hành” tôi đúng ba năm trời. Trước đó, tôi đã viết hàng loạt sách cho tuổi mới lớn: Cô gái đến từ hôm qua, Hoa hồng xứ khác, Bong bóng lên trời... nhưng chưa có tác phẩm nào khiến tôi vất vả bằng bộ Kính vạn hoa. Mỗi tập của Kính vạn hoa tôi phải viết đúng mười chương, số chữ khi in ra phải tròn 192 trang sách, kinh khủng nhất là các tập của bộ truyện phải được in định kỳ. Những ràng buộc đó đã thử thách thần kinh của tôi ghê gớm.

Cuối năm 1995, Kính vạn hoa ra mỗi tuần một tập. Qua năm 1996, mỗi tháng một tập. Năm 1997, hai tháng một tập. Tới năm 1998, tức lúc tôi đang viết cuốn Hiệp sĩ ngủ ngày, nhịp độ sáng tác của tôi có vẻ như muốn đòi hỏi tới con số ba tháng. Khoảng cách giữa các tập ngày một xa, độc giả của tôi la trời, một số em vì nản vì giận, cả vì lười, không thèm chờ mua sách của tôi nữa. Nhưng dầu có viết ba tháng một tập, cơ thể tôi có vẻ như vẫn phản đối đến cùng.

Gần một năm trước đó, chính xác là vào ngày Quốc tế Thiếu nhi 1-6-1997, tôi được Ban biên tập báo Sài Gòn Giải Phóng giao phụ trách trang Thiếu Nhi vừa ra mắt. Công việc vinh quang nhưng nặng nhọc này đã lấy nốt chút sức lực dự trữ của một người đàn ông 42 tuổi. Cơ thể tôi không muốn ngã quỵ vì phải vừa viết Kính vạn hoa mỗi ngày vừa phải giữ mực trả lời hàng tuần trên báo Thanh Niên vừa chăm sóc trang Thiếu Nhi trên báo Sài Gòn Giải Phóng mỗi chủ nhật. Cơ thể tôi bảo tôi: Hãy kết thúc bộ truyện loằng ngoằng đó đi!

Có vẻ như số phận bộ Kính vạn hoa đã được định đoạt vào cái đêm tháng tư oi bức đó.

Tôi nằm thao thức trên giường, nghe hàng mớ những cảm giác khác nhau xoắn lấy hồn tôi: nhẹ nhõm, buồn rầu, tiếc nuối, hụt hẫng. Tôi không ngủ được, đầu nghĩ ngợi miên man, nhưng cương quyết không ngồi dậy, dù chỉ để uống một ly nước.

Tôi biết nếu tôi rời khỏi giường lúc đó, thế nào tôi cũng sẽ mon men lại chỗ bàn viết, sẽ cầm lên bài “diễn văn chia tay” của tôi, sẽ búi ngùi căng mắt đọc và rất có thể trong một cơn xúc động bất chợt, tôi sẽ vò nát nó đi và ném vào sọt rác.

Không! Tôi sẽ không để cho mình yếu lòng đến mức đó. Tôi sẽ nằm lì trên chỗ nằm, tôi sẽ làm mọi cách dán mình vào giấc ngủ. Để sáng sớm ngày mai, tôi sẽ ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra bưu điện gần nhà mà không cần phải ăn điểm tâm hay uống cà phê như thường lệ. Đến khi trao được chiếc phong bì dày cộm kia cho cô bưu tá viên quen mặt, chờ cô ta nhắc nó lên cân và tính tiền, thế là xong. Lúc đó, tôi chẳng phải nhưc đầu nghĩ ngợi làm gì nữa. Mũi tên đã rời khỏi dây cung, tôi chỉ còn cách đồng ý với quyết định của mình.

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ, tôi bỗng giật nảy người vì tiếng reo bất thần của chuông điện thoại. Tôi nhìn lên đồng hồ, thấy cây kim giờ đang chỉ con số 12. Ai gọi mình giờ này kìa? Tôi làu bàu trong bụng và lẹ xep bước lại chỗ đặt máy.

- A lô!

Đáp lại tôi là một giọng trầm trầm quen thuộc:

- Anh hả? Vu đây!

- Ủa, anh Vu! - Tôi ngạc nhiên - Anh ở Hà Nội gọi vào hả?

- Không, mình vào thành phố được ba hôm rồi. Cậu ngủ chưa?

Tôi dụi mắt:

- Chưa.

- Mình cũng chưa ngủ.

- Anh gọi giờ này chắc có chuyện gì? - Tôi hỏi.

- Tự nhiên không ngủ được, mình gọi cậu nói chuyện chơi thôi. Thế nào, cậu gửi tập 25 đi chưa?

- Sáng mai tôi gửi! - Tôi nói, và trong tích tắc tôi buột miệng tiết lộ luôn, nhanh đến mức tôi có cảm giác những lời nói đang nấp sẵn đâu đó nơi cửa miệng, chỉ chờ tôi hé môi là tuôn ra ngoài - Tập này cũng là tập cuối đấy, ông anh ạ!

Ông giám đốc nhà xuất bản có lẽ chưa hiểu tôi muốn nói gì:

- Cậu nói gì thế? Tập cuối là sao?

Tôi cố nói thật chậm rãi, như thể đang đếm từng tiếng:

- Tập cuối tức là tập chót. Tức là sau tập này không còn tập nào nữa.

- Cậu không nói đùa đấy chứ?

Ông giám đốc kêu lên, lớn đến mức tai tôi nghe u u.

- Tôi nói thật đấy! - Tôi thở dài, nhích cái ống nghe ra xa - Tôi mệt quá rồi, bộ Kính vạn hoa phải kết thúc thôi.

- Nếu vì mệt mà kết thúc bộ truyện thì cậu đã kết thúc nhiều lần rồi! - Ông giám đốc phản đối, không rõ nhằm động viên hay để giễu cợt tôi - Nhưng rồi lần nào cậu cũng vượt qua được kia mà!

Mặt tôi nóng lên như bản lề cửa sắt. Tôi nói nhanh như sợ chần chờ những lời nói sẽ biến mất:

- Nhưng lần này tôi quyết tâm lắm rồi. Tôi đã viết sẵn lời chia tay bạn đọc ở bìa 4, nội trong chiều mai

Lần này bên kia đầu dây im lặng khá lâu. Có lẽ ông giám đốc không ngờ tôi cương quyết đến thế. Chắc ông ngỡ ngàng lắm, tôi đoán thế khi đợi mãi không thấy ông nói gì.

- Theo mình, cậu nên suy nghĩ kỹ! - Mãi một lúc, ông mới cất tiếng, giọng du dương như tiếng sáo -

Chuyện này không thể quyết định vội vàng được!

- Tôi đã suy nghĩ kỹ lắm rồi! - Tôi đáp với vẻ chắc nịch, thậm chí hơi hùng hổ, cố không để cái giọng ngân nga của ông làm lay động.

Tiếng ông giám đốc tắc lưỡi trong ống nghe:

- Mình có cảm tưởng bộ truyện chưa thể kết thúc, ít ra là vì nội dung của nó.

Chỗ này thì ông nói đúng, mặc dù tôi không rõ ông có đọc hết những cuốn sách tôi viết hay không.

- Nhưng về sức khỏe...

- Mình biết, mình biết! - Ông giám đốc cắt ngang, rồi ông làm một tràng như sợ tôi bất thần buông ống nghe - Mình nhớ có lần cậu trả lời phỏng vấn trên báo về bộ truyện này. Mình không nhớ đó là tờ báo nào, nhưng những điều cậu nói thì mình không quên. Cậu bảo sự tồn tại của bộ Kính vạn hoa tùy thuộc vào ba yếu tố: cảm hứng, sức khỏe và sự đón nhận của bạn đọc, đúng không nào?

Tôi đáp ứng, ngạc nhiên về trí nhớ của ông:

- Ờ... ờ...

Không để tôi kịp định thần, ông giám đốc nói nhanh:

- Về cảm hứng thì cậu không có vấn đề gì phải không?

Tôi lại “ờ, ờ”.

- Về sự đón nhận của bạn đọc thì cũng thế. Tôi làm xuất bản, tôi biết điều đó rõ hơn cậu. Số lượng bản in vẫn ở mức cao. Các em nhỏ vẫn kiên trì chờ đợi cậu viết tiếp! - Giọng ông càng nói càng hùng hồn, cứ như thể ông đang thuyết trình trước đám đông chứ không phải nói với tôi vào lúc đêm hôm khuya khoắt - Đó là vinh dự cũng là nghĩa vụ của một nhà văn viết cho thiếu nhi. Trong tình hình sách ngoại đang chiếm lĩnh thị trường hiện nay, cậu là người lính đang chiến đấu trên mặt trận văn hóa, cậu không được buông súng nửa chừng!

Chết rồi, ông ta lại nói những lời có cánh! Tôi hốt hoảng nhủ bụng và cổ máy môi để yên chí là mình vẫn đang tập trung. Về mặt tôi lúc đó chắc chẳng khác mấy người chiến sĩ đang đứng nghiêm nhận mệnh lệnh trước viên sĩ quan chỉ huy.

- Cậu có bao giờ nghe nói một chiến sĩ đầu hàng chỉ vì mệt không?

Ông giám đốc tỉnh quái dụ tôi như tôi vẫn chứng kiến cảnh Quý ròm dụ Tiểu Long. Và tôi, lúc đó đúng là “đồ ngốc tử”.

- Làm gì có chuyện đó! - Tôi ngô nghê đáp, đầy sơ hở.

- Thế là xong rồi nhé! - Bên kia đầu dây vang lên tiếng cười khà khà sáng khoái - Cậu không thể ngưng bộ truyện chỉ vì mệt. Mệt thì cậu có thể nghỉ ngơi một thời gian. Cậu có thể nghỉ vài ba tháng, nửa năm cũng không sao, nhưng sau đó đừng quên... các độc giả nhỏ tuổi là được!

Khi tôi biết mình vừa dứt đầu vào tổ ong thì đã muộn. Trước khi kết thúc cuộc nói chuyện, ông giám đốc nhà xuất bản rủ tôi hôm sau đến Chi nhánh Kim Đồng nằm trên đường Nguyễn Đình Chiểu để “anh em tâm sự thêm” nhưng tôi đã không đến.

Đến làm gì nữa, khi vừa buông ống nghe xuống, tôi đã ngồi vào bàn, rút “lời chia tay bạn đọc” ra khỏi bao thư, và bóp trán để nghĩ cách viết lời giới thiệu cho tập Kính vạn hoa 26.

Mỗi lần nhớ lại chuyện này, tôi thấy không chỉ con người mà một bộ sách dường như cũng có số phận của nó.

Nếu không có hồi chuông điện thoại định mệnh vào lúc mười hai giờ khuya đó, bộ Kính vạn hoa có thể sẽ vĩnh viễn dừng lại ở con số 25.

Ông giám đốc nhà xuất bản đã ngẫu nhiên gọi đúng vào khoảnh khắc tôi vừa quyết tâm vừa vô cùng do dự, vừa nhẹ nhõm thở phào lại vừa day dứt băn khoăn. Ông đã gọi đúng vào lúc tập 25 sắp bước qua giờ thứ 25, nghĩa là trễ một chút thì quá muộn mà sớm một chút có khi tôi cự tuyệt đến cùng.

Sau đó dĩ nhiên tôi không nghỉ ngơi theo lời đề nghị của ông giám đốc, tôi ngồi viết tập 26: Tiết mục bất ngờ. Lại một ngẫu nhiên nữa, vì tôi không cố ý dùng cái tên này để ám chỉ cú điện thoại bất ngờ kia.

Nhưng để đánh dấu cái mốc này, tôi viết một bài báo đăng trên Tuần san Sài Gòn Giải Phóng thứ bảy, có tựa đề Kính vạn hoa vẫn trên đường đến nhà in...

Bài báo có những đoạn nghe rất “thảm thiết”:

“Đến nay bộ Kính vạn hoa đã ra đến tập 25, một điều mà bản thân tôi cũng không dám nghĩ đến. Hơn hai năm qua, tôi đã nhiều lần đột ngột mất cảm hứng, nhiều lần đột ngột sa sút sức khỏe, nghĩa là nhiều lần đã định ngồi bệt xuống giữa đường, nhưng sự nồng nhiệt của các bạn đọc nhỏ tuổi đối với bộ sách đã giúp tôi cố gắng đứng dậy đi tiếp. Bên cạnh đó, sự động viên của anh chị em ở Nhà xuất bản Kim Đồng, của các phụ huynh và thầy cô giáo, của những bạn viết trong nghề cũng giúp tôi rất nhiều trong việc vượt qua những khó khăn tưởng chừng không thể nào vượt qua nổi.

Thực ra, việc quyết định kết thúc một bộ truyện như Kính vạn hoa không hề là chuyện đơn giản. Trong trường hợp này, nó đã vượt ra ngoài những phạm trù chuyên môn. Bạn hãy tưởng tượng suốt hai năm rưỡi bạn đã sống chung với các nhân vật tháng này qua tháng khác, bạn đã thuộc lòng cá tính của các nhân vật, thậm chí có thể hình dung ra diện mạo của từng người, và có lúc dường như bạn có thể nghe được bên tai giọng cười, tiếng thở dài hay sự cãi cộ vốn rất triền miên của bọn trẻ, hẳn bạn sẽ thấy rằng nếu vì lý do nào đó bạn quyết định ngưng viết, thì điều đó không có nghĩa là bạn quyết định kết thúc một tác phẩm mà sự thực là quyết định chia tay những người bạn thân thiết. Quyết định này cũng khó khăn và để lại nhiều tổn thương không kém gì những cuộc chia tay trong tình yêu. Viết hay không viết nữa một tác phẩm, lúc này không còn là chuyện văn chương mà đã là chuyện tình cảm mất rồi. Bạn hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của tôi đi, khi nhà văn quyết định chia tay nhân vật nhưng nhân vật quyết không chịu chia tay với nhà văn thì bạn sẽ làm thế nào?”.

Ở tập 21 trước đó và tập 32 sau đó, tôi cũng định kết thúc bộ truyện Kính vạn hoa, tất nhiên với những lý do hoàn toàn khác, nhưng cái lần tôi vừa kể là đáng nhớ nhất.

Bây giờ, ngồi trò chuyện giữa làn gió man mác bên bờ Hồ Tây, có lẽ ông giám đốc nhà xuất bản chưa quên những lần đó, nên ông không còn nhắc đến con số 70 đầy mơ mộng lúc khởi đầu nữa.

Về phía tôi, đến giờ phút này, sau bảy năm cặm cụi viết hết tập này đến tập khác, tôi thấy con số 50 không có gì là đáng sợ nữa. Như tôi đã nói ở trên kia, viết truyện liên hoàn cũng giống như ta búng một đồng xu. Khó ở cái búng đầu tiên, còn nếu đồng xu đã có cái thế vững vàng rồi, nó sẽ tự lăn.

- Tôi thấy không có vấn đề gì! - Tôi mỉm cười nhìn ông Nguyễn Thắng Vu và chị Lê Phương Liên - Dĩ nhiên để viết đến tập 50, tôi sẽ cho đám nhóc của tôi lên lớp. Tôi cần có khung cảnh mới, thầy cô mới, bạn bè mới để cốt truyện có thể phát triển.

Biên tập viên Lê Phương Liên nói, tôi có cảm giác gương mặt chị dần ra:

- Minh tin Ánh sẽ làm được!

Chị Lê Phương Liên là thế, hiền lành, điềm đạm, và bao giờ cũng tin tôi. Chị xuất thân từ nhà giáo, sau trở thành nhà văn viết cho thiếu nhi, con đường đi của chị và tôi giống hệt nhau. Có lẽ vì thế mà chị đồng cảm và tin tưởng tôi chẳng?

- Cũng như Liên, mình biết là cậu sẽ làm được! - Ông giám đốc nhà xuất bản cười khà khà - Thậm chí cậu có thể làm hơn thế nữa. Nhưng thôi, để cho cậu nghỉ ngơi. Vả lại, con số 50 cũng đã đẹp lắm rồi! Hôm đó, trước khi ra về, ông bắt tay tôi chặt hơn thường lệ, không phải để từ giã mà chính là để cam kết:

- Thế nhé! Mình sẽ chờ đợi để ăn mừng tập Kính vạn hoa 50!

Lúc đó, nhìn vẻ mặt tươi roi rói của ông, tôi có cảm tưởng cuốn Kính vạn hoa 50 vừa mới phát hành và ông đã thủ sẵn một cuốn ở trong túi áo.

39

Tôi từ Hà Nội trở về thành phố Hồ Chí Minh với ý nghĩ sẽ không làm các vị ở nhà xuất bản Kim Đồng thất vọng.

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh ra đón tôi ở sân bay khiến tôi vừa cảm động vừa bức mình.

- Sao kéo cả lũ ra đây thế? - Tôi nghiêm mặt - Chú đã dặn rồi, đừng có đi đón chú! Tụi cháu chẳng chịu nghe lời chú gì cả!

Như thường lệ, Quý ròm chẳng coi sự giận dữ của tôi ra cái củ cà rốt gì. Nó toét miệng cười hì hì:

- Tụi cháu đi đón không phải vì chú mà vì tụi cháu!

- Vì tụi cháu? - Tôi ngờ vực hỏi.

- Đúng thế ạ! - Tiểu Long xác nhận giùm bạn - Tụi cháu có quá nhiều chuyện thú vị muốn kể với chú nên không thể ngồi đợi ở nhà được!

Tôi hừ mũi, giọng châm biếm:

- Lại thế nữa cơ đấy! Quá thú vị đến không thể đợi được?

- Thật đó chú! - Nhỏ Hạnh chen lời - Gần đây bạn Quý và bạn Long có nhiều chuyện vui lắm!

Tôi nhếch môi:

- Bao giờ mà hai tướng này chẳng có chuyện vui!

Quý ròm nheo nheo mắt và tuyên bố bằng giọng đặc ý:

- Nhưng chuyện này liên quan đến đoàn làm phim Nhà ảo thuật!

Câu nói của Quý ròm khiến tôi giật thót.

- Thế nào? - Giọng tôi lộ vẻ hốt hoảng - Lại xảy ra chuyện với nhóm Quý Hồ nữa à? Chú đã dặn rồi...

- Không có đâu chú ơi! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, nhẹ nhàng trấn an tôi - Quý và Long chẳng gây sự gì với các bạn ấy đâu!

Quý ròm hừ giọng:

- Chỉ có tụi nó tìm cách gây với bọn cháu thì có!

Ánh mắt lo lắng của tôi di chuyển từ Tiểu Long qua Quý ròm và ngược lại:

- Và các cháu đã kèm chế...

- Vâng, đã kèm chế, đã nhường nhịn, đã chịu đựng, đã rứt đầu rứt cổ, đã co rúm người lại, nói tóm lại

là đã làm tất cả những gì một con người nhút nhát có thể làm!
Quý ròm lém lỉnh tuôn một lèo, với đúng ngữ điệu và hình ảnh nó đã nói cách đây mấy hôm, lúc tôi sắp sửa bay ra Hà Nội.
Tôi nhìn nó, định hỏi thêm thì một chiếc taxi trở tới.

40

Câu chuyện này do Quý ròm kể, và Tiểu Long bổ sung, ngay trên xe.

Thực sự thì tôi hơi mệt, tối hôm qua lại thức khuya. Lúc này, ngã người ra nệm ghé một cách biếng nhác, tôi rất muốn bảo Quý ròm hãy tóm tắt câu chuyện trong vòng hai mươi từ, nhưng tôi biết nếu tôi có đề nghị, ông tướng con cũng chẳng nghe. Tụi nó đã lần ra tận sân bay để có thể thuật với tôi một cách sót dẻo những câu chuyện chắc là rất thú vị của tụi nó, có nghĩa là tụi nó đã nung nấu cái ý định này ghê lắm rồi, đừng có hòng chặn lại được.

Theo lời hai ông mãnh kể lại thì hôm đoàn làm phim quay cảnh Quý ròm biểu diễn ảo thuật, bọn Quý Hồ đã nhằm lẫn lung tung tên gọi các hóa chất đến nỗi đạo diễn phát cáu gắt om cả lên.

Khi nghe “nhà ảo thuật” Quý ròm huênh hoang sẽ cắt ngón tay để trình diễn màn “lấy máu vẽ tranh”, Tiểu Long lo lắng hỏi:

- Ghê quá! Thế có nguy hiểm không hở mày?

Theo kịch bản, Quý ròm phải tùm tùm trả lời:

- Chả nguy hiểm tẹo nào! Tao chỉ vờ cắt ngón tay thôi. Còn máu là do sắt clorua bôi trên ngón tay phản ứng với dung dịch kali thioxynat bôi sẵn trên lưỡi dao mà thành!

Đôi với thần đồng Quý ròm thứ thiệt, cái kiến thức xoàng xĩnh đó chỉ là trò trẻ con. Nhưng Quý Hồ không phải Quý ròm. Nó đóng vai Quý ròm, cứ ập a ập ứng:

- Máu là do... do... sắt clorua gặp phải chất... chất... ête mà có...

- Cắt! - Đạo diễn giơ tay ra lệnh cho máy quay, rồi quay sang Quý Hồ, ông nhăn nhó - Không phải chất ête! Nhớ lại đi ông tướng! Chất gì?

Quý Hồ đực mặt, chẳng nhớ nổi.

- Chất gì? - Đạo diễn hất đầu về phía Khánh Ly và Đức Long.

Nhưng cả hai đứa này cũng nhú mày cau trán lấy lệ rồi ngậy ra.

Thấy vậy, Quý ròm ngứa ngáy quá, bật cười hê hê:

- Đó là dung dịch kali thioxynat! Còn chất ête êtylic chỉ có trong trò “biến nước thành lửa” ở cảnh sau thôi!

Quý ròm vọt miệng nhanh đến mức nhỏ Hạnh muốn cản cũng không kịp.

Trí nhớ của Quý ròm khiến nhà đạo diễn bất ngờ một cách thích thú. Lập tức ông quay sang bọn Quý Hồ, nheo nheo mắt:

- Thấy chưa! Các bạn trẻ này chỉ đi theo phụ việc thôi đấy, thế mà thuộc lời thoại vanh vách. Trong khi các cháu đóng chính, lại được giao hẳn mỗi người kịch bản về nhà, thế mà cứ lẫn lộn lung tung! Quý Hồ đưa cặp mắt ác cảm nhìn sang chỗ bọn Quý ròm. Chắc nó nghĩ tại bọn nhóc này mồm miệng nhanh nhẩu nên nó mới bị đạo diễn xài xể.

Không biết có phải vì “no mất ngon, giận mất khôn” như ông bà từng khuyên cáo hay không mà khi đạo diễn cho bấm máy quay lại cảnh đó, Quý Hồ vẫn tiếp tục nói trật:

- Máu là do chất sắt kali phản ứng với chất... clorua thioxynat mà thành.

Nhà đạo diễn nghiêng răng ken két. Ông hét ầm, tưởng như khói đang phun có vòi qua lỗ mũi:

- Cái gì? Máu là do chất gì, nói lại coi, nhóc!

Thầy ông đạo diễn sùng cô như con gà chọi, Quý Hồ hôn vía lên mây. Nó lấp bắp như người mê sáng:
- Dạ, dạ, máu là do... hồng cầu, bạch cầu và huyết tương...
Mặt nhà đạo diễn tím lại. Ông đưa hai tay lên trời:
- Trời ơi là trời! Đây đâu phải là giờ sinh học! - Ông đập “bốp” một phát lên đầu mình - Chắc tôi phát điên mất!
Như chưa hả, kêu trời xong, ông ngoảnh đầu lại kêu Quý ròm:
- Này cậu bé, hãy dạy cho các diễn viên của chú một bài học xem nào! Máu là do chất gì phản ứng với chất gì?
- Thưa, chất sắt clorua phản ứng với chất kali thioxynat ạ!
Quý ròm trình trọng đáp, bàn tay nó áp lên ngực và đầu khể cúi xuống như thể đang lịch sự đáp lại những tràng pháo tay của một rừng khán giả vô hình.
Cử chỉ của Quý ròm hoạt kê đến nỗi dù đang cẩu, ông đạo diễn cũng phải phì cười.
Phản ứng của hai đám trẻ lúc này là cả một sự trái ngược. Trong khi mặt mày Tiểu Long và nhỏ Hạnh xanh lét thì sắc diện của bọn Quý Hồ lập tức chuyển sang màu cà chua chín.

41

Sự rắc rối không dừng lại ở đó. Trong một cảnh quay vào hai ngày sau, đạo diễn bắt Đức Long thực hiện một cú đá liên hoàn.
Trong cuốn Nhà ảo thuật, nhân vật Tiểu Long chưa hề tung một cú đá nào. Khi Quý ròm ghé “luyện võ đường” đằng sau nhà bạn, Tiểu Long còn đang ngồi ủ rũ trên ghế. Nhưng có lẽ muốn tăng sức hấp dẫn trong phần giới thiệu nhân vật, đạo diễn phim cứ muốn Tiểu Long phải biểu diễn một vài cú đá.
Để thực hiện cảnh quay này (và cả cho những cảnh sôi động ở các tập sau), đạo diễn phim đã mời một võ sư Taekwondo làm cố vấn võ thuật cho phim. Nhưng mặc dù được ông võ sư hướng dẫn và uốn nắn từng động tác một cách tỉ mỉ, Đức Long vẫn chẳng thể nào nhập vai “Song phi cước” Tiểu Long nổi.
Những cú đá như mèo quào của nó khiến Quý ròm và Tiểu Long đứng xem cứ cười bò. Nhỏ Hạnh giỏi trấn tĩnh hơn, nhưng dù không bật cười thành tiếng, mỗi khi thấy Đức Long lóng ngóng “song phi” nó cũng phải quay mặt đi chỗ khác, không dám nhìn.
Một mình Đức Long tung liên hoàn cước nhưng có tới ba người nhể nhại mồ hôi. Ông đạo diễn ngán ngẩm ngó ông võ sư, ông võ sư rầu rĩ ngó ông đạo diễn: cả hai như đang nhìn vào gương, vì ai cũng đang nhăn nhó đưa tay lau trán, lau cổ.
- Làm sao giờ? - Mãi một lúc ông đạo diễn mới thốt được một câu cụt lùn.
Ông võ sư thở ra:
- Phải luyện tập thêm một tuần nữa thì may ra!
- Không được! - Ông đạo diễn lắc đầu quầy quậy, giọng dứt khoát - Một tuần nữa thì lâu quá, sẽ phá hỏng kế hoạch mất! Hơn nữa, trong những ngày tới các diễn viên phải tập trung quay những cảnh khác, lấy thì giờ đâu ra mà luyện với chả tập!
Trong khi bọn Quý Hồ áy náy đứng túm tụm vào nhau thì ông đạo diễn đưa mắt nhìn băng quơ sang chỗ bọn Quý ròm. Ông nheo mắt nhìn Tiểu Long, tặc tặc lưỡi:
- Phải chi cậu mập mập này có thể đá được thì hay biết mấy!
- Đừng hy vọng hão! - Ông võ sư nhún vai - Cậu bé kia tập đã mười ngày mà còn đá chẳng đâu ra đâu!
Ông đạo diễn dường như không nghe thấy gì. Ông vẫn mơ màng lăm bằm theo những ý nghĩ trong đầu:
- Ngoại hình khá giống, không xê xích nhau mấy. Cậu bé này hoàn toàn có thể đóng thế vai cho cậu bé

kia trong những cảnh gay go...

Trường quay lúc này đang lặng phất nên những lời lầm rầm của ông đạo diễn, mọi cái tai đều nghe rõ.

Quý ròm huých cùi tay vào hông Tiểu Long, thì thào:

- Có vẻ như mày sắp sửa đi theo con đường của anh Tuấn mày rồi đấy!

- Con đường của anh Tuấn tao? - Tiểu Long ngơ ngác - Tao chả hiểu mày muốn nói gì!

- Tại mày chóng quên đó thôi! - Quý ròm cười khì - Năm ngoái anh Tuấn mày chẳng phải đã đóng thế vai cho diễn viên chính trong phim Cạm bẫy giữa ban ngày đó sao! Ông đạo diễn đang muốn nâng mày từ một tên khuôn vác tép riu trong đoàn lên thành một cascadeur vĩ đại đấy.

- Chúc mừng Long nhé!

Nhỏ Hạnh đứng bên cạnh tùm tùm xen lời khiến Tiểu Long bất giác nghe mặt mình nóng ran.

42

Tiểu Long vẫn không quên câu chuyện năm ngoái. Vì muốn kiếm tiền mua cho mẹ một chiếc máy giặt, anh Tuấn nó đã nhận lời đóng một số cảnh nguy hiểm trong phim Cạm bẫy giữa ban ngày. Anh lao mình từ trên cầu Sài Gòn xuống mặt sông xa hút trông đã hãi, đằng này anh còn liều lĩnh nhảy từ tầng lầu năm ở chung cư Trần Hưng Đạo xuống mặt sân xi măng nom mới khiếp làm sao! Phía dưới, người ta chỉ lót sơ sài vài tấm nệm đặt trên những thùng các-tông rỗng. Lần đó, nó và Quý ròm đã mò tới tận nơi trước khi anh Tuấn thực hiện cú nhảy kinh hoàng kia khoảng vài phút. Bây giờ, tuy đã một năm trôi qua, mỗi khi nhớ lại khung cảnh lúc đó, nó còn nghe rờn rợn sống lưng. Chỉ cần anh Tuấn nó nhảy chệch ra khỏi tấm nệm một tấc thôi, chắc chắn hai anh em sẽ chẳng còn dịp nào gặp nhau nữa.

Dù sao thì sau pha mạo hiểm đó, anh Tuấn nó cũng đã từ giã phim trường. Chiếc máy giặt cho mẹ đã mua xong, anh nó không muốn làm nó lo lắng nữa. Cascadeur, cái nghề mà mỗi khi nghĩ tới, Tiểu Long vừa phấn khích lại vừa sợ hãi. Thế mà bây giờ, oái ăm thay, có vẻ như nó sắp sửa đi vào cái nghề mà trước đây nó khẳng khăng buộc anh nó phải chia tay.

Nhưng công việc của cascadeur Nguyễn Minh Long khác xa với công việc của cascadeur Nguyễn Minh Tuấn. Biểu diễn những cú đá so với việc nhảy từ lầu cao xuống đất chỉ là trò trẻ con. Đó là chưa kể, công việc này lại tình cờ phù hợp với ước mơ mà nó hằng nung nấu lâu nay: trở thành một diễn viên võ thuật thượng thặng. Cascadeur tất nhiên không được liệt vào hàng diễn viên chính hiệu, nhưng đối với Tiểu Long, thế cũng tuyệt lắm rồi. Nó sẽ có cơ hội tập dượt để chờ ngày công khai lộ mặt ra với đời.

Tiểu Long càng nghĩ càng háo hức. Trong một thoáng, nó nghe máu nóng dồn lên mặt, tay chân đột nhiên ngứa ngáy râm ran.

Quý ròm dĩ nhiên đi guốc vào bụng Tiểu Long. Liếc bộ tịch bồn chồn của bạn, nó biết nếu nó không lên tiếng, ruột gan thẳng mập sẽ cháy ra tro mắt.

- Chú ơi! - Quý ròm ngược nhìn ông đạo diễn, hắng giọng - Chú cứ cho bạn cháu đóng thử xem! Biết đâu...

Quý ròm bỏ lửng câu nói, hồi hộp theo dõi phản ứng của ông đạo diễn.

Nhưng ông đạo diễn chưa kịp lên tiếng, ông võ sư đã lắc đầu lia lịa:

- Không được đâu, cháu à! Võ thuật là thứ dựa trên công phu tập luyện chứ không phải dựa trên sự ngẫu hứng...

Ông đạo diễn lập tức dựng đứng bàn tay lên như một lưỡi dao. Lưỡi dao đó cắt ngang câu nói của nhà cổ vấn võ thuật.

- Tôi quyết định rồi! - Ông trầm giọng - Cứ để cậu bé này đóng thử!

Dĩ nhiên nếu không nói thì ai cũng biết Tiểu Long đã khiến cả trường quay (trừ hai đứa bạn thân của nó là Quý ròm và nhỏ Hạnh) kinh ngạc như thế nào.

Khi ông võ sư hướng dẫn các động tác, Tiểu Long phớt lờ những tiếng cười chế giễu vọng lại từ phía bọn Quý Hồ. Mặt mày nghiêm nghị, nó mở to mắt ngoan ngoãn lắng nghe.

Khi ông võ sư thao diễn những cú đá mà cảnh phim yêu cầu, Tiểu Long vẫn không lộ vẻ gì khác lạ. Nó chăm chú theo dõi từng động tác, hệt như đứa học trò mới nhập môn đang say sưa tiếp thu bài học mới mẻ đầu đời.

Trong khi Tiểu Long quan sát ông võ sư thì ông đạo diễn lặng lẽ quan sát nó.

Đến khi ông võ sư ngừng lại, ông đạo diễn hồi hộp lên tiếng:

- Thế nào hử cậu bé? Nhắm có làm nổi không?

Tiểu Long lễ phép:

- Dạ, cháu sẽ cố!

- Cố sao đừng “chụp ếch” đấy! - Tiếng Quý Hồ nhả nhở - Gần đây không có bệnh viện nào đâu!

Ông võ sư chỉ tay vào bao cát treo lơ lửng trước mặt:

- Bây giờ cháu đá vào đây! Chân duỗi thật thẳng! Đá như chú đá ấy!

Trước những đôi mắt mở căng của mọi người, Tiểu Long tung chân đá đánh “bịch” một tiếng. Nó gần như không lấy đà, nhưng cú đá gọn và mạnh đến mức bao cát phải lắc lư.

Ông đạo diễn nhảy cẫng lên như trẻ con.

- Tuyệt quá! - Ông hớn hờ reo âm - Quả là ta đã không nhìn lầm người!

Trong khi ông đạo diễn bay lên không trung thì ông võ sư dính chặt chân xuống nền nhà. Thậm chí đôi môi ông dường như cũng dính chặt vào nhau:

- Cháu... cháu...

- Vâng ạ! - Tiểu Long mỉm cười, đoán ra ông võ sư muốn hỏi gì - Cháu đang theo học Taekwondo!

Ông võ sư tung một cú đá gió:

- Khỉ thật! Thế sao ông tướng con không nói phứt từ đầu cho rồi!

Ông nhìn ông đạo diễn, thở phào:

- Vậy là ổn!

Mặt ông đạo diễn rạng lên, ông đáp trả như để tự khen mình:

- Tôi đã nói mà!

Nhỏ Hạnh không dám nhìn về phía bọn Quý Hồ, nhưng nó đoán bọn nhóc kia chắc đang thộn mặt trước màn biểu diễn của thằng mập.

Tiểu Long còn làm bọn Quý Hồ ngỡ ngàng thêm nhiều lần nữa khi nó trở tuyệt kỹ bay người trên không tung “liên hoàn cước” vào hai bao cát trong tiếng trầm trồ không ngớt của ông đạo diễn.

Quý ròm không trầm trồ. Nhưng câu bình phẩm của nó lọt vào tai bọn Quý Hồ nghe còn nhức nhối hơn ong chích:

- Đá thế mới gọi là đá chứ! Còn đá ghềnh ngào như khi nãy là “thế võ Oshin” chứ đâu phải Taekwondo!

Nghe hai ông tướng kể tới đây, tôi vừa bực vừa tức cười:

- Thế ra lần này chính cháu khiêu khích trước...

- Cháu đâu có khiêu khích! - Quý ròm chống chế - Cháu chỉ nhận xét khách quan thôi!

Tôi lắc đầu:

- Khách quan như thế thì chẳng ai nuốt trôi đâu!

Tiểu Long xen lời:

- Việc bọn cháu “nhắc tuồng” và đóng thế, bọn Quý Hồ chỉ âm ức trong bụng chứ không có lý do gì để to tiếng với tụi cháu. Cho nên tụi nó xoay qua gây sự chuyện xưng hô.

- Chuyện xưng hô? - Tôi tròn mắt - Là sao?

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Nghe tụi cháu kêu nhau là Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long, tụi nó bực mình lắm. Thằng Quý Hồ còn nói “Đã bị loại mà bày đặt xưng hô như thế rõ là không biết ngượng!”.

Lời tố cáo của Tiểu Long khiến tôi méo xệch miệng. Đúng là oan cho bọn nhóc của tôi quá.

- Chúng còn bắt tụi cháu không được gọi nhau như thế nữa! - Mặt Quý ròm hầm hầm - Chúng bảo tụi cháu cứ xưng hô nặng xì như thế làm tụi nó không tập trung được. Chúng bảo ở phim trường chỉ có một nhỏ Hạnh, một Quý ròm và một Tiểu Long thôi!

Tôi gãi cằm:

- Gay thật! Rốt cuộc lại thì sao? Tụi cháu có bảo tụi cháu chính là Hạnh, Quý ròm và Tiểu Long không?

- Chú ơi, ai lại khoe ra như thế! - Quý ròm kêu lên - Mà có nói ra, chưa chắc tụi nó đã tin!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Cho nên rốt cuộc tụi cháu đành bỏ tên thật, chỉ gọi nhau bằng biệt danh.

- Biệt danh?

- Đúng thế ạ! - Tiểu Long tặc tặc lưỡi - Quý ròm bây giờ là Tầm Tre, Hạnh là Kiếng Cạn, còn cháu là... là...

Tới đây Tiểu Long tự nhiên ấp úng.

- Là gì mà khó nói thế hở cháu?

Mặt Tiểu Long đỏ bừng:

- Dạ, là... là... Trư Bát Giới ạ!

- Chậc, - tôi nheo mắt nhìn Quý ròm, cố nín cười - cái biệt danh khủng khiếp này chắc là Quý đặt cho bạn phải không?

Quý ròm toét miệng cười:

- Nhưng Tiểu Long có vẻ thích cái biệt danh đó lắm chú à.

- Thôi, thế cũng được! - Cuối cùng, tôi đành phải phì cười - Gọi nhau bằng biệt danh cũng hay!

- Chú ơi, không được cũng phải được! - Tiểu Long vọt miệng, giọng chưa hết tấm tức - Vì chính ông đạo diễn cũng tán thành đề nghị vớ vẩn này của bọn Quý Hồ!

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, chum chim:

- Theo mình thì đề nghị đó cũng không hoàn toàn vớ vẩn và vô lý đâu! Chỉ tại họ không biết tụi mình là ai thôi!

Trong thời gian đó, rất nhiều độc giả của Kính vạn hoa gửi thư về tha thiết xin ảnh của nhóm Quý ròm nhưng đã trót “giấu mình”, bọn trẻ của tôi không thể đáp ứng yêu cầu của bạn đọc được.

Một cô bé không đề tên, ở số nhà 1007/2A đường 30-4, Vũng Tàu, khẩn khoản: “Chị Hạnh ơi, chị có thể cho em xin một tấm ảnh của nhóm chị được không?”. Tất nhiên “nhà thông thái” của chúng tôi buộc phải tìm có thoái thác: “Ảnh của bọn chị thì để từ từ, chờ hôm nào rảnh rồi, bọn chị mượn máy ảnh của nhỏ Diệp kéo nhau đi chụp đã”.

Thấy xin nhỏ Hạnh không ăn thua, độc giả xoay qua “núi áo” Quý ròm. Em Vũ Minh Phương ở đội 1 Khánh Hải, Yên Khánh, Ninh Bình, năn nỉ “thần đồng toán học”: “Anh Quý ơi, em muốn xin các anh chị một tấm ảnh chụp chung (để em có cái khoe với lũ bạn), nếu có thêm Quỳnh Dao càng tốt vì em rất giống tính Quỳnh Dao, anh đồng ý nhé”. Cũng như nhỏ Hạnh, Quý ròm đành chơi trò dóc tổ: “Muốn xin hình bọn tớ để làm kỷ niệm thì dễ thôi, có điều hiện nay bọn tớ còn bận quá, chưa rủ nhau đi chụp chung được”. Lẽ ra chỉ cần trả lời như vậy là đủ, đằng này Quý ròm lại nổi hứng ba hoa theo thói quen: “Nếu cậu ái mộ mỗi mình tớ, xin hình và chữ ký mỗi mình tớ thì có ngay!”.

Chỉ vì trót huênh hoang trong một phút bốc đồng mà sau đó Quý ròm suýt bị chết bẹp dưới một núi thư xin hình của mình. Nhỏ Hạnh, Tiểu Long, Văn Châu và cả bọn thằng Mạnh, thằng Lượm, Tắc Kè Bông, Dế Lửa... cũng bị vạ lây. Thư xin hình cá nhân bay về Chi nhánh Nhà xuất bản Kim Đồng như bướm bướm.

Nhìn đồng thư cao ngất trên bàn, tôi sốt ruột bảo bọn trẻ:

- Hay là các cháu cứ tặng ảnh quách...
- Không được đâu, chú ơi! - Tiểu Long lắc đầu - Bọn Quý Hồ mà biết được, chúng xỏ xiên nhức đầu lắm, tụi cháu không chịu nổi đâu.
- Nhưng đây là sự thật! - Tôi liếm môi - Tụi cháu đâu có mạo danh...
- Sự thật thì sự thật ngay từ đầu! - Quý ròm nhăn nhó ngắt lời tôi - Bọn Quý Hồ đã nhập vai Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh, đã đình ninh bọn nó là “độc nhất vô nhị”, bây giờ tự nhiên phát giác ra tụi cháu mới đúng là... thứ thiệt, chắc chắn tụi nó sẽ hựt hăng...
- Bạn Quý nói đúng đó chú!

Tiếng nhỏ Hạnh nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi như một lời ru khiến tôi không thể không nhắm mắt lại. Chưa bao giờ tôi thấy lòng mình êm đềm đến thế. Bây giờ thì tôi thực sự hiểu ra tại sao bọn trẻ của tôi dứt khoát không chịu tiết lộ thân phận của mình, tại sao tụi nó bám bụng gọi nhau bằng những biệt danh bông đùa mà đáng lẽ tụi nó có quyền từ chối. Chẳng qua tụi nó không muốn phá hỏng niềm vui và sự cao hứng của bọn Quý Hồ. Trên đời này, có ai đối xử với địch thủ của mình tốt như thế chẳng?

46

Còn lắm chuyện xảy ra với bọn Quý ròm trong những ngày tôi đi xa.

Lần này thì chính nhỏ Hạnh kể. Đó là câu chuyện về cô bé Thơ Hoa.

Kể từ khi nghe Thơ Hoa thú nhận là mình đi đứng không tiện, nhỏ Hạnh rất hay gọi điện thoại trò chuyện với cô bé.

Hai chị em có vẻ càng ngày càng thân nhau. Thân đến mức một hôm Thơ Hoa cười khúc khích trong ống nghe:

- Có thật là sau này em sẽ mở tiệm bán bò viên không hở Hạnh?

Nhỏ Hạnh bẽn lẽn:

- Đó chỉ là mơ ước của em khi còn bé. Hồi còn bé, em rất ham ăn. Bây giờ thì khác rồi.
- Thế bây giờ thì em mơ ước những gì?

- Em cũng không rõ nữa. Nhưng chắc là không phải mở tiệm bò viên rồi! - Nhỏ Hạnh cười, rồi hỏi - Thế còn chị? Những mơ ước của chị là gì?

- Chị ấy à? Mơ ước của chị đơn giản lắm...

Thơ Hoa ngừng lại và giữa khoảng lặng, nhỏ Hạnh mơ hồ nghe thấy một tiếng thở dài, hoặc ít ra nó có cảm giác như thế.

- Chị ao ước được đi đây đi đó để thưởng thức những cảnh đẹp khắp nơi, chị cũng thích ra sân xem bóng đá, vào rạp xem phim... - Thơ Hoa nói tiếp bằng giọng gần như thì thầm, càng lúc càng nhỏ như đang thủ thủ trong một giấc mơ.

Nhỏ Hạnh thốt nhiên nghe lòng mình chùng xuống. Những ao ước kia quá đời thường, nhưng với chị Thơ Hoa thì thật là xa vời quá đời. Chị bị liệt hai chân, suốt ngày ngồi dán mình bên cửa sổ, chỉ nội việc đi xuống đường mua một que kem cũng đã khó, nói gì đến chuyện vào rạp xem phim, ra sân xem bóng đá, lại còn đi đó đi đây!

Nhỏ Hạnh bất giác nhớ lại cuộc sống sôi nổi của mình. Nó muốn đi đâu thì đi. Nó cùng Tiểu Long và Quý ròm đi Vũng Tàu tắm biển, lên Đà Lạt hóng gió cao nguyên, xuống Bến Tre “truy tìm” thằng nhóc Triều, thậm chí theo nhóm Mèo Rừng ra tận miền Trung, lên tót trên núi cao lặn lội thăm dò “kho báu”. Những chuyến đi chơi thú vị đó đối với chị Thơ Hoa chẳng khác nào một giấc mơ. Ừ, mà chị cũng đang nói về những mơ ước đơn sơ của mình như thể nói về những giấc mơ đầy thôi!

Hôm đó, nhỏ Hạnh kết thúc cuộc trò chuyện bằng lời hứa hẹn:

- Ít hôm nữa tụi em sẽ tặng chị một món quà.

- Quà ư? Các em định tặng chị quà gì thế?

- Kính vạn hoa.

- Kính vạn hoa? Lại tặng sách nữa ư?

- Không, không phải sách! - Nhỏ Hạnh mỉm cười - Lần này là một cái kính vạn hoa chứ không phải truyện Kính vạn hoa của chú Ánh!

Giọng Thơ Hoa lộ vẻ ngạc nhiên:

- Có một cái kính như thế sao?

Tới phiên nhỏ Hạnh sững sốt:

- Chị chưa từng thấy cái kính vạn hoa bao giờ à?

- Chưa. Thậm chí chị cũng chưa từng nghe nói tới. Thế cái kính đó nó như thế nào?

- Cái kính đó tuyệt lắm! - Nhỏ Hạnh lim dim mắt, giọng mơ màng - Nhìn vào ống kính, chúng ta sẽ thấy một bông hoa rất đẹp, rực rỡ muôn màu. Khẽ lắc cổ tay một cái, bông hoa đó mất đi và trong ống kính hiện ra một bông hoa khác. Cứ như thế, nếu chúng ta lắc một triệu cái thì sẽ nhìn thấy một triệu bông hoa. Tuyệt nhất là không bông hoa nào giống bông hoa nào. Không bao giờ có hai bông hoa giống nhau.

- Đúng là tuyệt vời! - Thơ Hoa reo lên - Chị không thể nào hình dung có một thứ đồ chơi lý thú như thế trên đời.

- Tụi em sẽ tặng cho chị! - Nhỏ Hạnh vui vẻ nói - Rồi chị sẽ thích mê.

- Chắc chắn rồi! - Giọng Thơ Hoa hào hứng - Ngày nào chị cũng sẽ lấy ra xem. Chị sẽ tưởng tượng mình đang đứng trước một rừng hoa.

- Hẳn là thế rồi! - Nhỏ Hạnh hân hoan tiếp lời.

Cứ thế, hai chị em mê say nói về cái kính vạn hoa kỳ diệu, với muôn ngàn vẽ vời, muôn ngàn mơ mộng trong trí tưởng.

Tôi ngắt lời nhỏ Hạnh:

- Thế cháu đã tặng cho chị Thơ Hoa cái kính đó chưa.
- Rồi ạ. Cháu nhờ nhỏ Xảo đem tới.
- Nhỏ Xảo vẫn đặt ống kính ở chiếc ghế chỗ cửa phòng chứ?
- Vâng thế. Đặt lên ghế rồi sè sẹ lui ra.

Nhỏ Hạnh đáp, rồi nó hớn hờ khoe:

- Chị Thơ Hoa thích lắm. Ngày nào cũng xem.

Tôi nhìn vào đôi mắt long lanh của nó:

- Sao cháu biết?
- Chính chị Thơ Hoa nói. Chị bảo những bông hoa thật là đẹp.

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Hơn nữa, lần nào đi ngang qua con đường đó, ngược mắt trông lên, tụi cháu cũng đều nhìn thấy chị Thơ Hoa...

Tôi gật đầu:

- Vâng ngồi bên cửa sổ?
- Vâng ạ. Ngồi bên cửa sổ, với ống kính vạn hoa trên tay.

Tôi cắn chặt môi, lòng thầm cảm ơn bọn trẻ của tôi quá chừng. Tôi viết bộ truyện lấy tên là Kính vạn hoa nhưng không nghĩ ra chuyện tặng thứ đồ chơi tuyệt vời đó cho cô bé Thơ Hoa tội nghiệp. Với một người ngồi bất động một chỗ, cái kính vạn hoa thật là món quà quý giá biết bao!

Chiều đó, không nói gì với bọn Quý rôm, tôi một mình lẳng lặng quay trở lại con phố ngắn và hẹp chạy ngang trước chung cư Thơ Hoa ở. Tôi lại dựng xe dưới tàng cây trướng cá bên này đường, ngồi bệt xuống vỉa hè, ngẩng đầu nhìn lên ô cửa sổ ở tầng lầu bên kia.

Thơ Hoa ngồi đó, mái tóc đen nhánh xõa trên vai làm nổi bật khuôn mặt trắng trẻo. Bên cạnh cô, vẫn chậu hồng vàng mà tôi đã nhìn thấy hôm trước. Và đúng như nhỏ Hạnh nói, trên tay cô bé lúc này có thêm chiếc kính vạn hoa.

Tôi thấy Thơ Hoa cứ chốc chốc lại đưa chiếc kính lên, thận trọng kê mắt vào ống kính, say sưa ngắm nghía, thỉnh thoảng lại lắc khẽ cổ tay. Tôi ngồi xa quá nên không trông rõ những biểu hiện trên mặt cô bé nhưng tôi đoán hẳn cô rất thích thú khi được nhìn ngắm hàng trăm bông hoa thay nhau xuất hiện sau mỗi rung động dưới tay mình.

Tôi ngồi bên vệ đường lâu thật lâu, lòng miên man bao nhiêu là ý nghĩ. Cho đến khi một người phụ nữ đứng tuổi, có lẽ là mẹ cô bé, xuất hiện bên cạnh Thơ Hoa thì tôi mới đứng dậy thong thả dắt xe đi.

Cái ý định đó chập chờn trong đầu tôi suốt dọc đường về. Rằng sẽ có một ngày tôi cùng Quý rôm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh kéo nhau đến thăm Thơ Hoa. Sẽ đến thăm cô, ở bên cạnh cô như những người bạn gần gũi bằng xương bằng thịt chứ không chỉ là những tiếng nói vọng ra từ ống nghe.

Bọn trẻ của tôi sợ rằng Thơ Hoa không muốn tiếp xúc với người lạ. Tụi nó sợ cô bé sẽ ngượng ngịu, sẽ mặc cảm khi phơi bày sự tật nguyền của mình. Tôi không nghĩ thế. Chính sự xa lánh, dù với động cơ tốt đẹp thế nào đi chăng nữa, mới dễ khiến cô bé thu mình vào vỏ ốc cô đơn. Đến gặp Thơ Hoa, cư xử với cô như với một người bình thường, xem chuyện không may của cô là điều vẫn đôi khi xảy đến cho người này người nọ, điều đó giúp cô tự tin và cởi mở hơn trong cuộc sống.

Tôi suy nghĩ trong đầu như thế, nhưng vin vào có gì để bốn chú cháu có thể đàng hoàng, hiên ngang

đến thăm cô bé thì thực tình tôi chưa nghĩ ra.
 Chính bọn Quý Hồ đã gián tiếp gợi ý cho tôi.
 Phải thừa nhận rằng Quý Hồ và Đức Long không ưa bọn trẻ của tôi ra mặt, nhưng sự quý mến tụi nó dành cho tôi vẫn không hề thay đổi.
 Cho nên tôi không chút ngạc nhiên khi một hôm tụi nó đến tòa soạn báo Sài Gòn Giải Phóng tìm tôi.
 Lúc bấy giờ cảnh quay cuối cùng của phim Nhà ảo thuật đã kết thúc hơn hai tháng và có lẽ đã sắp xong phần hậu kỳ.
 Chúng tôi vẫn ngồi ở quán nước quen thuộc kế tòa soạn.
 - Lâu lắm tụi cháu mới đến thăm chú! - Khánh Ly nói giọng vẻ như biết lỗi.
 Tôi cười:
 - Không lâu lắm đâu. Hơn nữa, tụi cháu còn phải đi học nữa mà.
 Rồi để bọn trẻ khỏi áy náy, tôi hỏi lảng qua chuyện khác:
 - Phim các cháu đóng đã lồng tiếng xong chưa?
 - Xong hết rồi chú! - Quý Hồ hớn hờ - Hôm nay tụi cháu đến gặp chú cũng vì chuyện ấy đấy.
 Tôi nhìn bọn trẻ, im lặng chờ nghe tiếp.
 - Đúng mười hôm nữa, phim sẽ chiếu trên đài truyền hình thành phố.
 Tôi tròn mắt:
 - Nhanh đến thế cơ à?
 - Vâng ạ! Tụi cháu muốn báo cho chú biết để chú bật tivi lên xem. Chú đừng rầy nếu tụi cháu làm chú thất vọng nghe chú!
 - Chú tin là các cháu không làm chú thất vọng đâu. Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đã kể với chú tất cả rồi. Tụi nó khen các cháu đóng hay lắm.
 Lần đầu tiên tôi lơ đãng khi nhắc đến tên bọn Quý ròm. Chỉ một thoáng hờ hênh đó thôi đủ làm Quý Hồ nhăn mặt bất bình:
 - Chú vẫn gọi các bạn ấy là Quý ròm, Tiểu Long và Hạnh hờ chú?
 - Thật chẳng công bằng tí nào! - Đức Long lắc đầu - Cháu nghĩ chính tụi cháu mới xứng đáng với những tên gọi đó hơn!
 Khánh Ly tím tím:
 - Các bạn ấy bây giờ đã là Kiếng Cận, Tăm Tre và Trư Bát Giới rồi kia mà.
 Tôi chưa kịp phân bua, Quý Hồ đã hậm hực “xổ” tiếp một tràng:
 - Nếu tự trọng, các bạn ấy đã không nhận vợ vào như thế. Ai lại vào tận trường quay rồi mà vẫn cứ tự tiện xưng hô lung tung, chẳng “biết người biết ta” chút xíu nào!
 Đức Long giận lấy phụ họa:
 - Cháu chẳng hiểu tại sao chú có thể thân thiết với các bạn ấy được!
 Thôi rồi, tôi giật mình nhủ bụng, hóa ra xưa nay hai ông mãnh này sở dĩ ác cảm với bọn Quý ròm hẳn là vì thấy tôi hay cặp kè với bọn trẻ, chắc thế!
 Như để chứng minh sự phỏng đoán của tôi, Đức Long nói tiếp bằng giọng cay đắng:
 - Chính tụi cháu mới là những người thể hiện các nhân vật Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh của chú lên phim. Còn các bạn kia chẳng qua chỉ biết trở vài tài lẻ!
 Quý Hồ hạ một câu độc địa:
 - Lại khéo nịnh nọt và giỏi tài bám lẳng nhăng theo chú thôi!

Sự ghen tị đã khiến bọn nhóc trước mặt tôi tôi tăm mặt mũi. Nhận xét cay độc của Quý Hồ làm tôi bất ngờ đến sững sờ.

Thấy tôi ngồi im nhìn đăm đăm vào mặt nó, Quý Hồ có vẻ ngượng; nó bối rối ngó lơ chỗ khác, và căn cứ vào cái cách nó vừa quay đi vừa ngúc ngoắc đầu, tôi chắc nó cũng chợt nhận ra vừa rồi nó đã để sự tức tối dấy đi quá xa.

Về mặt của tôi lúc đó chắc nom kỳ dị ghê lắm. Cho nên không chỉ Quý Hồ, mà cả Đức Long và Khánh Ly đều lăm la lăm lét. Nhìn cái kiểu tui nó liếc trộm tôi như các cô cậu học trò phạm lỗi thập thò liếc trộm thầy cô, tôi đoán tui nó đang lo lắng chờ tôi thốt ra một lời quả trách nặng nề.

Nhưng tôi đã không quả trách. Cũng chẳng nói một lời nặng nề. Tôi chỉ trầm ngâm buông một tiếng thở dài:

- Thực ra không phải các bạn ấy bám theo chú mà chính chú đã bám theo các bạn ấy!

- Chú nói sao? - Đức Long vọt miệng, nó nói nhanh đến mức có cảm tưởng câu hỏi tự động bật ra trước khi nó kịp ý thức nó đang hỏi gì.

- Chú không đùa đấy chứ? - Câu hỏi của Quý Hồ thốt ra gần như đồng thời. Cũng như Đức Long, rõ ràng nó không tin một cái tai nào trong hai cái tai của mình.

Khánh Ly không hỏi, không phải vì không muốn hỏi, mà vì các bạn nó đã nhanh miệng quá. Lúc này nó đang giương cặp mắt tròn xoe, chờ câu xác nhận của tôi.

- Chú không đùa! - Tôi thở dài lần thứ hai - Không đùa một chút nào!

Lần này thì Khánh Ly kịp mở miệng trước hai bạn:

- Tại sao chú lại phải bám theo các bạn ấy hở chú? Tui cháu không hiểu gì cả!

- Bởi vì... - Tôi ngập ngừng một thoáng, và phải nhắm mắt lại để cố nói hết câu - bởi vì các bạn ấy chính là... Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh.

- Là sao ạ? - Cả ba cái đầu trước mặt tôi cùng chồm tới trước, ba cái miệng cùng ré lên.

- Còn sao nữa! - Tôi cố nặn một nụ cười và mở mắt ra - Ba bạn ấy là ba nhân vật chính trong truyện

Kính vạn hoa của chú chứ là sao!

Gương mặt của bọn Quý Hồ khi nghe tôi tiết lộ điều bí mật trọng đại đó tạo cho tôi cảm tưởng tui nó vừa nhìn vào chiếc đầu của con yêu Méduse. Trong thần thoại Hy Lạp, bất cứ ai, kể cả thần Atlas, nếu đại dột nhìn vào chiếc đầu của Méduse đều tức khắc biến thành đá, không sai chạy vào đâu được!

50

Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh không hay biết tí gì về câu chuyện vừa xảy ra giữa tôi và nhóm Quý Hồ nên đúng mười ngày sau cuộc gặp gỡ lịch sử đó, vừa lò dò đến nhà tôi theo lời hẹn, tui nó vô cùng kinh ngạc khi thấy Quý Hồ, Đức Long và Khánh Ly đã ngồi sẵn ở phòng khách.

- Chà! - Quý ròm gãi gáy - Lại cả gan lần mò đến tận đây nữa cơ đấy!

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Chắc lại định kiện cáo gì với chú Ánh đây!

Đang nói, như sực nhớ ra, Tiểu Long vội bỏ tay xuống:

- Xin lỗi nhé! Trư Bát Giới này quẹt mũi là do thói quen, chứ không phải cố tình giả làm Tiểu Long đâu đấy!

Mọi lần, nghe Quý ròm và Tiểu Long xỏ xiên như vậy, Quý Hồ và Đức Long đã nóng mặt phản ứng ngay lập tức.

Nhưng hôm nay, chẳng có chút gì giống mọi lần. Mặc Quý ròm và Tiểu Long thay nhau giễu cợt, hai thằng nhóc ngồi tỉnh khô. Còn toét miệng ra cười. Cứ như thể Quý ròm và Tiểu Long vừa khen tui nó

chứ không phải là châm chọc.

Quý ròm tròn mắt nhìn tôi:

- Chú ơi, bữa nay có “chuyện lạ bốn phương” hờ chú?

Tôi tùm tùm chưa kịp đáp thì Quý Hồ đã đứng bật dậy và tiến tới trước mặt Quý ròm, chìa tay ra:

- Rất hân hạnh được làm quen!

- Ôi chà! - Quý ròm bật kêu - Chuyện gì nữa đây? Thách đấu kiểu hiệp sĩ châu Âu chẳng?

Nó thò tay nắm tay Quý Hồ, gật gù:

- Được thôi! Hiệp sĩ Tầm Tre sẵn sàng phục vụ ngài, thưa hiệp sĩ Quý ròm!

Quý Hồ cúi đầu, lịch sự:

- Kẻ hèn này đã biết ngài là ai rồi, ngài đừng giả bộ nữa! Ngài mới chính là hiệp sĩ Quý ròm!

Quý Hồ nói năng ôn tồn, nhỏ nhẹ nhưng Quý ròm có cảm giác đối phương vừa phóng ra một nhát kiếm vô hình. Nó bất giác thót bụng lại, mặt ngẩn ra:

- Gì thế này? Chẳng lẽ...

Quý ròm ném sang tôi một cái nhìn dò hỏi:

- Chú...

- Đúng thế! - Tôi chưa kịp mở miệng, Đức Long đã mau mắn - Chú Ánh đã cho bọn này biết tất cả rồi!

Quay sang Tiểu Long, Đức Long cười hề hề:

- Bây giờ thì tôi đã biết cái động tác quẹt mũi của bạn là “bản chính” chứ không phải “bản sao”! Và những cú đá đẹp mắt ở trường quay là “sản phẩm” của “võ sư vô địch đại lực sĩ song phi cước thiết đầu công” chính hiệu!

Khánh Ly nhìn nhỏ Hạnh, tươi cười phụ họa:

- Và bạn mới đúng là Hạnh, “bộ từ điển biết đi”, còn mình chỉ là Khánh Ly thôi!

51

Trong thoáng mắt, một bầu không khí vui vẻ, thân thiện tràn ngập khắp phòng.

Quý Hồ cười hà hà:

- Thế mà trước nay tụi này cứ tưởng các bạn cũng là một bọn lôm côm như tụi này, vì nhận vợ là các nhân vật trong truyện Kinh vạn hoa nên gặp rắc rối phải “cầu cứu” chú Ánh.

Đức Long đâm hai tay vào nhau, vờ giận dữ:

- Thế mà chú Ánh lại có vẻ biết đãi các bạn hơn tụi này mới tức chứ!

Tiểu Long tùm tùm “đế” một câu:

- Nhất là mấy bạn trông giống Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh hơn bọn mình nhiều!

- Chà, bạn nhắc mới nhớ! - Quý Hồ hấp háy mắt vẻ tinh nghịch - Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh đứng hạng chót trong cuộc thi xem ai giống mình nhất kể cũng ly kỳ thật đấy!

Đức Long thở ra:

- Cũng vì chuyện oái oăm đó mà tụi này mới không nghĩ các bạn chính là... các bạn!

- Thôi, bỏ qua đi! Ông bà đã nói rồi: “trước lạ sau quen”! - Quý ròm khoát tay, láu lỉnh - Miễn là từ nay về sau bạn Quý Hồ đừng dùng giọng lưỡi của... Quý ròm để châm chọc bọn mình là được rồi!

Tiểu Long ngồi xuống ghế:

- Đúng vậy, anh em một nhà cả! Bây giờ tất cả “ngồi xuống uống miếng nước ăn miếng bánh” đi, rồi có gì... từ từ thương lượng.

- Thương lượng? - Đức Long tròn mắt - Thương lượng chuyện gì?

- Ủa, chả phải hôm nay chú Ánh hẹn tất cả chúng ta đến đây để bàn chuyện trọng đại gì sao?

Quý Hồ sực nhớ ra:

- A, mình quên thông báo cho các bạn! Chiều nay lúc 6 giờ, đài truyền hình thành phố sẽ chiếu phim Nhà ảo thuật.

- Hay quá! - Tiểu Long vỗ tay bôm bốp - Vậy chắc chú Ánh hẹn bọn mình đến xem ti-vi rồi!

Quay sang tôi, nó hí hửng:

- Đúng không chú?

- Chỉ đúng một nửa thôi! - Tôi mỉm cười - Sáu giờ chiều nay, chúng ta sẽ cùng nhau xem phim Nhà ảo thuật, nhưng không phải xem tại nhà chú.

- Chứ xem ở nhà ai ạ?

- Xem ở nhà chị Thơ Hoa! - Nhỏ Hạnh thành linh lên tiếng.

- Xem ở nhà chị Thơ Hoa? - Tiểu Long ngơ ngác - Ai bảo Hạnh vậy?

- Chẳng ai bảo cả! Hạnh đoán thế!

Quý ròm nheo nheo mắt:

- Nhưng Hạnh dựa vào đâu mới được chứ?

Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi, và đáp bằng giọng thản nhiên cứ như thể nó nói sai thì trời sập quách xuống đầu nó cho rồi:

- Hôm trước chú Ánh bảo nếu có dịp, chúng ta sẽ kéo đến chơi với chị Thơ Hoa. Hạnh nghĩ chắc không có dịp nào tốt hơn dịp này!

- Đúng rồi đó! - Tiểu Long reo lên - Chị Thơ Hoa thường nghe đi nghe lại cuộn băng cát-xét Nhà ảo thuật, nếu được xem phim này, chắc chị còn thích hơn nữa!

Tiểu Long vừa dứt câu, Quý ròm liền hướng mắt về phía tôi, không phải để chờ tôi xác nhận lời suy đoán của các bạn nó, mà để nôn nóng giục:

- Xuất hành được rồi chú ơi!

52

Trên đường đi, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh thi nhau kể cho bọn Quý Hồ nghe về Thơ Hoa.

Câu chuyện về hoàn cảnh đáng thương của cô bé khiến bọn Quý Hồ mặt mày cứ thuôn ra vì xúc động.

Đứa nào đứa nấy khịt khịt mũi không ngừng và nhìn những chiếc xe của tụi nó liên tục nảy tung tung khi băng qua các ổ gà lồi lõm, tôi biết tụi nó đang nôn nao lắm.

Đằng trước mặt, những con phố ngấn dần và hẹp dần, cành lá hai bên đường bắt đầu giao nhau.

Cuối cùng, chúng tôi dừng lại dưới tàng cây trướng cá quen thuộc.

- Tới rồi hử chú? - Khánh Ly hỏi.

- Ủ, tới rồi!

Tôi đáp, và chỉ tay lên tầng ba ở chung cư bên kia đường, khẽ giọng:

- Thơ Hoa đó!

Thơ Hoa đang ngồi bên cửa sổ. Bao giờ Thơ Hoa cũng ngồi bên cửa sổ, như thể cô đã ngồi ở đó cả ngàn năm nay rồi, và chưa hề một phút rời đi. Vẫn mái tóc đen dài viền quanh gương mặt trắng trẻo, vẫn chấu hồng vàng trên bực cửa sổ với những cánh hoa như rực lên trong nắng chiều, hình ảnh đó đập vào mắt tôi như một bức tranh tĩnh vật khiến tự dưng tôi nghe nhói trong lòng.

Cũng may mà bọn trẻ của tôi đã tặng cho cô bé chiếc kính vạn hoa. Chốc chốc, cô lại giơ ống kính lên, ghé mắt vào ngắm nghía. Cô cử động nhẹ nhàng, khoan thai nhưng cũng đủ giúp bức tranh im lìm kia vui bớt phần tịch mịch.

Nhỏ Hạnh kéo áo tôi:

- Mình lên đi chú!

Chúng tôi đem xe vào bãi gửi của chung cư, rồi nối đuôi nhau lần bước lên các bậc thang.

Tới tầng ba, chúng tôi đứng tần ngần mất một lúc, sau đó mới dọ dẫm ngoặt theo hành lang bên trái dưới sự dẫn dắt của Quý ròm.

- Đúng hướng không đó mày? - Tiểu Long thấp thỏm hỏi.

- Sao lại không? - Quý ròm hừ giọng - Chắc chắn là hành lang này!

- Nhưng làm sao biết là nhà nào? - Tiểu Long vẫn chưa hết lo lắng - Phải chi tụi mình rủ nhỏ Xảo theo...

- Yên chí đi! - Quý ròm nhún vai - Khi nãy tao đã đếm rồi. Chị Thơ Hoa ngồi ở cửa sổ thứ mười hai tính từ ngoài vào, tức là phòng thứ sáu. Đây rồi!

Quý ròm giơ tay lên, nhưng nửa chừng không hiểu nghĩ sao lại bỏ xuống:

- Hạnh gõ cửa đi Hạnh!

- Sao Quý không gõ?

Quý ròm cắn môi:

- Không hiểu sao tôi thấy ngại ngại.

- Để tao!

Tiểu Long vọt miệng và nhanh tay gõ vào cánh cửa gỗ.

- Ai đó? - Tiếng Thơ Hoa từ trong phòng vọng ra - Cứ đẩy cửa vào đi!

Tiểu Long đẩy cửa. Bên trong không khóa nên Tiểu Long khẽ nhích tay, cánh cửa gỗ đã từ từ hé mở.

Tiểu Long thò đầu vào:

- Chào chị! Em là Tiểu Long.

Giọng Thơ Hoa lộ vẻ vui mừng, lúc này cô bé đã ngồi quay mặt về phía cửa chính:

- A, em tới thăm chị hử? Vào nhà đi em!

- Em đi cùng Quý ròm và nhỏ Hạnh! - Tiểu Long nuốt nước bọt - Có cả ba bạn đóng trong phim Nhà ảo thuật nữa. Cả chú Ánh cũng đến thăm chị đây!

- Ôi, vui quá! Cả chú Ánh cũng đến nữa hử? - Thơ Hoa vừa nói vừa đứng lên khỏi ghế - Em mời chú Ánh và tất cả các bạn vào nhà đi!

Lúc này, chúng tôi chưa ai đặt chân hẳn vào trong phòng nhưng nhờ cửa mở toang nên tất cả đều nhìn rõ cô bé chủ nhà.

Cho nên, cả mười bốn con mắt đều tròn tròn và bảy cái miệng cùng há hốc khi Thơ Hoa đột ngột đứng lên.

53

Như vậy là đôi chân của Thơ Hoa vẫn bình thường. Tôi càng tin chắc điều đó khi Thơ Hoa chậm rãi tiến về phía chúng tôi. Cô chỉ bước đi có ba bước thôi, rồi đứng lại. Nhưng chừng đó đã quá đủ để khẳng định phỏng đoán trước đây của chúng tôi sai bét bè be.

Thơ Hoa không hề bị tật ở chân. Nhưng tại sao thế nhỉ? Tại sao cô lại thú nhận mình là người có số phận không may? Tại sao khi nhỏ Xảo đem sách của tôi đến, cô không bước ra lấy mà bảo nhỏ Xảo đặt ở cửa phòng? Tại sao khi bọn Quý ròm rủ đi chơi, cô bảo cô đi đứng không tiện? Tại sao cô cứ kiên nhẫn dán mình hằng giờ bên cửa sổ, không hề rời đi đâu? Hàng trăm câu hỏi quay cuồng trong óc tôi như một bầy ong ruồi ai vừa ném vào trong đó.

Bên cạnh tôi, bọn trẻ cũng đang đứng ngẩn tò te. Tiểu Long khù khờ ngờ ngác đã đành. Cả “nhà thông thái” Hạnh lẫn “thần đồng trường Tự Do” Quý ròm lúc này cũng tro ra như hai pho tượng.

Còn bọn Quý Hồ thì liên tục ngọ nguậy đầu, hết nhìn Thơ Hoa lại ngoảnh sang dòm chúng tôi, ánh mắt hoang mang chạy qua chạy lại giữa những mặt người.

- Sao chú Ánh và các bạn không vào nhà đi? - Thơ Hoa có vẻ ngạc nhiên trước sự bất động của chúng tôi, lên tiếng giục.

- Vâng, vâng! Chú vào đây!

Tôi vội đáp, lập bập, ngô nghê, và dè dặt đặt chân qua ngưỡng cửa. Những đứa trẻ cũng bắt đầu nhổ chân lên khỏi mặt đất, rón rén bước vào.

Thơ Hoa chỉ tay về phía chiếc đi-văng kê sát tường, niềm nở mời:

- Chú và các bạn ngồi đây chơi. Cháu không có đủ ghế ngồi. Tại chú và các bạn tới thăm bất ngờ quá!

Bọn Quý ròm đã trò chuyện với Thơ Hoa qua điện thoại nhiều lần, trước khi đến đây, tụi nó cũng định nói với cô bé biết bao nhiêu là chuyện, nhưng lúc này cả đám đột nhiên á khẩu, nhường phần đối đáp lại cho tôi.

- Không sao đâu, cháu! - Tôi ngồi xuống đi-văng, vui vẻ nói - Gặp cháu là vui rồi, ngồi đâu chẳng được!

- Cháu thích truyện Kinh vạn hoa của chú lắm. Cháu cảm ơn chú về những cuốn sách chú đã tặng cháu. Đang nói, Thơ Hoa bỗng kêu lên:

- Ủa, hôm nay không có cô bé hôm nọ cùng đi hờ chú?

- Cháu nói cô bé nào?

- Cô bé đem sách đến cho cháu ấy mà.

- À, đó là bé Xảo. Hôm nay, Xảo phải ở nhà.

Cho tới lúc đó, Thơ Hoa vẫn đứng im tại chỗ. Cô không di chuyển, khi chuyện trò cô chỉ xoay mặt về hướng chúng tôi.

Cử chỉ lạ lùng đó khiến tôi bỗng ngờ ngợ. Hay là cô bé bị tật ở chân thật, xưa nay cô vẫn ngồi một chỗ, bây giờ mới bắt đầu tập đi theo hướng dẫn của bác sĩ?

Sau khoảnh khắc ngỡ ngàng, Quý ròm dần lấy lại bình tĩnh. Tiếng nó thỉnh thoảng vang lên cắt đứt suy nghĩ trong đầu tôi:

- Chị ơi, sao chị không mở đèn cho sáng hờ chị?

- Em là Quý phải không? - Thơ Hoa mỉm cười chỉ tay về góc phòng - Em bước lại chỗ công-tắc mở đèn giùm chị đi. Chị quên mất hôm nay nhà có khách.

Trong sáu đứa trẻ có mặt trong căn phòng lúc này, nếu có đứa thứ hai ngửa miệng sau Quý ròm, đứa đó phải là Quý Hồ. Và đã là Quý Hồ thì lúc nào cũng ra vẻ ta đây:

- Có khách hay không có khách gì thì chị cũng nên mở đèn cho sáng chứ chị. Đã chiều rồi còn gì!

Thơ Hoa khẽ lắc mái tóc dài:

- Một mình chị thì không cần em à.

“Ngốc tử” Tiểu Long lập tức chứng minh là không có ai ăn nói vụng về hơn mình. Thấy hai bạn đã mở miệng, nó lật đặt mở miệng theo:

- Chắc là chị tiết kiệm điện?

- Không phải vậy đâu, Tiểu Long!

Nghe Thơ Hoa gọi tên mình một cách thân mật, Tiểu Long khoái lắm. Nhưng niềm vui trong lòng nó không kéo dài được quá một phút. Câu nói tiếp theo của Thơ Hoa khiến lòng nó bất giác chùng xuống:

- Chị không mở đèn tại vì chị không nhìn thấy gì đó thôi!

Không chỉ Tiểu Long, mà tất cả chúng tôi đều sững sốt và cảm thấy lòng trĩu nặng sau lời thổ lộ bất ngờ của Thơ Hoa.

Bây giờ thì tôi đã hiểu ra tại sao khi nhỏ Xảo đem sách đến, cô bé không tự mình bước ra nhận lấy, tại sao cô từ chối đi chơi với bọn Quý ròm, cũng như tại sao cô cứ ngồi hoài bên cửa sổ ngày này qua tháng nọ. Không phải là cô không đi lại được mà vì mắt cô không nhìn thấy gì. Vậy mà từ trước tới nay, ngồi bên kia đường nhìn lên, bao giờ tôi cũng mừng tượng đôi mắt cô rất đẹp, rất sáng...

- Chú xin lỗi cháu! - Cuối cùng, tôi bước lại nắm tay cô bé, cố nói giọng thật nhẹ nhàng - Tại chú và các bạn đây không biết đôi mắt cháu như vậy. Để chú dìu cháu lại đằng bàn.

- Không cần đâu chú! - Thơ Hoa nhoẻn miệng cười - Cháu tự đi được mà. Đi đâu xa thì không được chứ đi loanh quanh trong phòng này, cháu quen rồi.

Thơ Hoa tự mình bước đi, chậm rãi nhưng vững vàng. Và khi ngồi xuống ghế, thái độ của cô bé cũng thật tự tin.

Cô ngồi xoay mặt về phía đi-văng, và như đoán được tâm trạng của chúng tôi, cô cất giọng bông đùa như để cắt đứt luồng không khí ngột ngạt đang chạy quanh phòng:

- Sao nãy giờ Hạnh không nói gì với chị cả thế? Mới giờ này mà em đã nhớ món bò viên rồi sao?

- Chị Thơ Hoa ơi, - nhỏ Hạnh gượng gạo lên tiếng, rõ ràng không phải để trả lời câu hỏi trêu của Thơ Hoa mà để bộc bạch tâm sự đang chất chứa trong lòng - Hôm trước nghe chị bảo ao ước cháy bỏng của chị là được đi đây đi đó để thưởng thức những cảnh đẹp khắp nơi, thích ra sân xem bóng đá, thích vào rạp xem phim, em cứ ngỡ là chị không đi lại được, chứ em không ngờ là...

- Có sao đâu em! - Thơ Hoa âu yếm ngắt lời nhỏ Hạnh - Điều quan trọng là các em đã đối xử với chị rất tốt...

Nhỏ Hạnh ray rứt:

- Lẽ ra tụi em không nên tặng chị... chiếc kính vạn hoa.

Câu nói của nhỏ Hạnh khiến tôi giật bản mình, sống lưng lạnh toát. Từ khi bước vào phòng đến giờ, bao nhiêu sự kiện dồn dập xảy ra khiến tôi quên bẵng mất chuyện đó. Bây giờ nghe nhỏ Hạnh nhắc tới, tôi chết điếng cả người. Tặng một người mù chiếc kính vạn hoa là một sự xúc phạm nặng nề, khó bề tha thứ được. Nhưng khi chúng tôi nhận ra mình phạm phải điều cấm kỵ thì đã quá muộn.

Trong phòng có tám người thì có đến bảy người như đang bị chìm vào hố băng. Mọi đôi môi, mọi ánh mắt và cả hơi thở nữa dường như đông cứng lại sau phát hiện khủng khiếp của nhỏ Hạnh.

Chỉ một người tươi cười. Đó là Thơ Hoa.

Cô bé quay ra sau, quờ tay cầm lên chiếc kính vạn hoa.

Rồi quay lại phía chúng tôi, cô vui vẻ nói:

- Tại Hạnh, Quý và Tiểu Long không biết đó thôi, đây là món quà thật tuyệt vời đối với chị.

- Chị chỉ an ủi tụi em! - Giọng nhỏ Hạnh rầu rầu.

- Không đâu! - Thơ Hoa khẽ vung vẩy chiếc kính trên tay, nói giọng xúc động - Mỗi khi nhìn vào ống kính, chị vẫn trông thấy những bông hoa trong trí tưởng tượng của mình. Và đúng như Hạnh đã mô tả, mỗi khi chị lắc nhẹ một cái, một bông hoa biến đi, nhường chỗ cho một bông hoa mới. Từ hôm có chiếc kính đến nay, chị đã trông thấy hàng nghìn bông hoa rực rỡ và đúng là không bông hoa nào giống bông hoa nào...

Thơ Hoa càng nói càng mơ màng, đôi lúc giọng cô ngân nga như tiếng sáo, có vẻ như cô bé đang nói với những cánh hoa sắc sỡ đang hiện ra lung linh trong trí tưởng của cô hơn là nói với chúng tôi.

Bây giờ thì nhỏ Hạnh tin là Thơ Hoa không phải nói để an ủi nó. Vì tất cả chúng tôi đều nhận thấy Thơ Hoa nói về những bông hoa tưởng tượng kia một cách say sưa, chân thành và trong khi cô nói, chúng tôi nhìn thấy nụ cười dịu dàng phảng phất trên môi cô, và rõ ràng trên gương mặt trắng trẻo của cô lúc này đang bùng lên một thứ ánh sáng vui tươi nom vô cùng rạng rỡ.

Tôi nhẹ thở ra và bồi hồi liếc sang bên cạnh. Trên gương mặt của bọn trẻ, nét căng thẳng đã không còn, thay vào đó là vẻ gì như băng khuôn xao xuyến.
Và khi Thơ Hoa mỉm cười, sáu đứa trẻ của tôi bất giác mỉm miệng cười theo, mặc dù trên sáu đôi mắt long lanh kia tôi thấy rõ là đang ngân ngấn nước.

55

Hôm đó, còn xảy ra thêm một chuyện lạ.

Nhân lúc Thơ Hoa và bọn Quý rôm râm ran trò chuyện, Khánh Ly khẽ kéo áo tôi, thì thầm:

- Mình về thôi, chú ạ.
- Sao về sớm thế cháu?
- Sắp tới giờ chiếu phim rồi.

Tôi chợt nhớ ra. Hôm nay chúng tôi kéo đến đây là để rủ Thơ Hoa xem phim Nhà ảo thuật. Chúng tôi không gọi điện thoại báo trước cốt đem lại cho cô bé một bất ngờ thú vị. Không ngờ như vậy lại hóa hay, nếu không chúng tôi lại phạm phải một điều ngu ngốc nữa.

Tôi nháy mắt với bọn trẻ rồi bước lại chỗ Thơ Hoa. Tôi cầm lấy bàn tay mảnh mai của cô bé:

- Hôm khác, chú và các bạn sẽ đến chơi với cháu. Hôm nay tụi chú phải về.

Không ngờ Thơ Hoa lắc đầu:

- Chú và các bạn không được về bây giờ!

Sự phản đối của Thơ Hoa quả ra ngoài dự liệu của chúng tôi. Bảy bộ mặt chung hững, ngơ ngác nhìn nhau.

Thơ Hoa vỗ nhẹ lên cánh tay tôi:

- Sắp tới giờ chiếu phim Nhà ảo thuật rồi. Chú và các bạn ở lại xem với cháu!

Cô láu lỉnh nói thêm:

- Khi đến đây, chẳng phải chú và các bạn đã có ý định đó sao?

Lúc đó nếu nhìn thấy một con voi ma-mút chui vào nhà, chắc chúng tôi cũng không thể sững sốt hơn.

Tôi há hốc miệng:

- Sao... sao cháu biết?

Thơ Hoa mỉm cười:

- Mỗi tối cháu vẫn “xem” ti-vi. Dĩ nhiên là cháu chỉ “xem” bằng tai. Chương trình hôm nay có gì, đài truyền hình đã thông báo trước cả tuần rồi mà chú.

Tôi nhìn quanh:

- Cháu để ti-vi ở đâu sao chú không thấy?

Thơ Hoa chỉ tay vào cánh cửa thông màu xanh bên vách trái:

- Ở bên kia. Bên kia cũng là nhà cháu. Ba mẹ và em cháu ở bên đó. Từ khi cháu rời khỏi trường khiếm thị Nguyễn Đình Chiểu, ba mẹ cháu dành cho cháu căn phòng này để cháu nghỉ ngơi và học tập.

- Học tập? - Tôi ngơ người - Cháu đang học gì thế?

- Cháu học tiếng Anh qua băng cát-xét.

Thơ Hoa chỉ tay vào chiếc máy cát-xét đặt trên kệ sách nhỏ cạnh cửa sổ, nơi cuộn băng Nhà ảo thuật nằm kế các cuộn băng tiếng Anh, rồi quay lại khoe tôi:

- Cháu vừa thi đậu bằng B tiếng Anh đó chú!

Trong một thoáng, tôi nhìn sững Thơ Hoa. Nếu Thơ Hoa trông thấy cái nhìn trân trối của tôi, hẳn cô bé sẽ đọc được sự cảm phục trong ánh mắt tôi. Quả thật tôi chưa từng gặp một người tật nguyên nào như cô. Cô sống ung dung, tự tin, không một chút mặc cảm. Cô biết chấp nhận số phận không may của mình,

biết cách thích nghi và bình tĩnh vượt qua nó. Chúng tôi đến với cô bằng sự thương cảm nhưng đối diện với sự vững vàng của cô, chúng tôi không có chút xíu cơ hội nào để bày tỏ điều đó. Thậm chí những lúc tôi và bọn trẻ rơi vào tình thế khó xử, chính Thơ Hoa đã khéo léo và nhẹ nhàng dìu chúng tôi ra khỏi cơn bối rối. Cô bé vừa có sự nhạy cảm tinh tế của nhỏ Hạnh, lòng dũng cảm của Tiểu Long và sự thông minh lanh lẹ của Quý ròm. Mà mắt cô lại không nhìn thấy gì. Cô cũng chỉ mới mười tám, mười chín tuổi chứ bao nhiêu!

56

Câu chuyện này đến đây có thể xem như kết thúc.

Hôm ở nhà Thơ Hoa trở về, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Tiểu Long rất vui. Chúng bảo hôm nào chúng sẽ rủ thằng Nở, nhỏ Xảo, rủ Văn Châu, Bò Lục, Dũng cò đến chơi với cô bé. Nếu thằng Mạnh ở Vũng Tàu lên, thằng K'Brét ở Bảo Lộc xuống, tụi Dế Lửa, Tắc Kè Bông và thằng Lượm ở ngoài quê vô, chúng cũng sẽ kéo đến chỗ Thơ Hoa tất.

Hôm đó, bọn Quý Hồ cũng vui, nhưng không vui bằng tụi Quý ròm. Vì rốt cuộc “nhân vật chính” bữa đó là Thơ Hoa đâu có xem được tài nghệ diễn xuất của tụi nó. Nhưng đó là nói lúc đang xem phim. Khi ra về, bọn Quý Hồ nhận được một lời khen không mơ thấy nổi.

Thơ Hoa vuốt tóc Khánh Ly, thủ thi:

- Chị không trông thấy các em trên phim nhưng các em vẫn là Quý, Hạnh và Tiểu Long của chị. Chị nghĩ các em thông minh và tốt bụng không kém các bạn kia đâu!

Rốt cuộc, trong những vị khách hôm đó chỉ có tôi là không vui. Đúng hơn trong niềm vui của tôi đã chớm phảng phất nỗi buồn. Vì trong giây phút đó, không hiểu sao tôi bỗng nhớ đến ông giám đốc nhà xuất bản Nguyễn Thắng Vu và chị Lê Phương Liên, nhớ đến buổi chiều bên bờ hồ Tây lộng gió và những kỳ vọng họ gửi gắm vào tôi.

Tôi thở dài khi hồi tưởng lại cái bắt tay thật chặt của ông giám đốc và gương mặt tươi roi rói của ông khi thốt ra câu nói đầy tin tưởng “Mình sẽ chờ đợi để ăn mừng tập Kính vạn hoa 50!”. Vì ngay lúc này, tôi biết chắc Kính vạn hoa tập 50 sẽ không bao giờ được viết ra nữa rồi!

Tôi buồn còn vì nghĩ đến các độc giả nhỏ tuổi đáng yêu của tôi. Khi nghe phong thanh tôi sẽ kết thúc bộ truyện, biết bao em nhỏ đã gửi thư đến cho tôi. Có em động viên, có em phản đối, có em năn nỉ và có rất nhiều em hờn giận. Em Phan Hà Hồng Nhung ở 40 ấp Đông, phường Bình Trưng Đông, quận 2, TPHCM viết “Chú Ánh ơi, cháu cầu xin chú hãy viết tiếp truyện đi ạ, nếu chỉ có 45 tập thôi thì ít xị hà, chú ơi”. Em Nguyễn Thị An Bích Mỹ Xuân ở 501 Tân Bình, Bình Minh, Thống Nhất, Đồng Nai còn yêu cầu cao hơn: “Chú Ánh ơi, chú đừng có dừng lại ở tập 45 mà hãy viết tiếp Kính vạn hoa đến một ngàn tập luôn chú nhé, chú hãy viết đến lúc nào chú thành một ông cụ thì thôi”. Em Lê Thượng Tôn ở 861/B, ấp Thượng, Tân Quới, Thanh Bình, Đồng Tháp ra thời hạn càng “rùng rợn” hơn nữa: “Chú hãy viết tiếp truyện Kính vạn hoa cho tới chừng nào cháu đã già nghe chú”. Em Đỗ Văn Quỳnh ở 36/8T tổ 11 khu phố I, phường Tam Hòa, Biên Hòa, Đồng Nai thì “dọa dẫm”: “Chú đừng kết thúc bộ truyện Kính vạn hoa ở tập 45 nhé. Nếu chú mà làm vậy thì cháu sẽ không đọc truyện của chú nữa đâu!”.

Trong một lần trả lời phỏng vấn trên báo, tôi có nói rằng điều tôi sợ nhất trong đời viết văn của mình là làm các độc giả thất vọng. Nhưng lần này có lẽ là lần đầu tiên tôi đành phải làm điều tôi không hề mong muốn đó.

Tôi biết chia tay Kính vạn hoa, các em buồn lắm. Các anh chị ở nhà xuất bản Kim Đồng cũng buồn. Và tôi, chắc chắn tôi sẽ rất buồn. Nhưng tôi chẳng biết làm cách nào khác hơn. Như tôi đã nói ở đầu cuốn

sách, đồng xu sáng tạo của tôi ngừng lặn hoàn toàn là do ngẫu nhiên. Và tôi xem đó như một phán quyết không thể thay đổi của định mệnh.

Việc bọn Quý Hồ tìm đến tòa soạn báo Sài Gòn Giải Phóng gặp tôi, dẫn đến việc lôi tuột Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh từ trong tác phẩm ra ngoài đời thường đã là một dấu hiệu cho thấy vai trò của các nhân vật của tôi sắp chấm dứt. Cho đến cái ngày bọn trẻ của tôi nghĩ ra việc mua tặng cho cô bé Thơ Hoa chiếc kính vạn hoa thì tôi linh cảm thời điểm kết thúc của bộ truyện đã gần lắm rồi.

Cuối cùng, đến cái hôm rời khỏi nhà Thơ Hoa, tôi đứng dưới đường ngoái cổ nhìn lên tầng ba, thấy Thơ Hoa tựa người vào thành cửa sổ, tay vẫy vẫy chiếc kính trên tay thay cho lời chào tạm biệt thì tôi biết rằng đã đến ngày tôi phải nói lời chia tay bạn đọc.

Ngày đó tức là ngày hôm nay, mười bốn tháng bảy năm hai ngàn lẻ hai.

14/7/2002